

Miroslav Žamboch - Špatná investice

Zásoby a výstroj jsem už nakoupil a teď jsem sháněl koně. Dva dobré koně a byl jsem ochoten dát za ně všechny peníze, které mi ještě zbývaly. Můj starý grošák byl po úprku z Ambrie úplně odepsaný a musel jsem ho prodat. Po dlouhém smlouvání jsem za něj dostal ubohých pět zlatých, ale byl v tak špatném stavu, že jsem cenu považoval za úspěch. Řezník by mi pravděpodobně nabídl více, ale nechtěl jsem se zvířeti odvděčit za jeho rychlost a vytrvalost tak mizerným způsobem.

Prošel jsem středem tržiště a zamířil k další ohradě s koňmi. V té první se mačkala zvířata zvyklá na pluh a chomout. Na tržišti rozložilo zboží sotva dvacet prodavačů a jejich nabídka už na první pohled nevypadala nic moc. Baurtyto bylo provinční městečko na okraji Gutawské pouště, ležící na hranicích Crambijského císařství a Ligy nezávislých měst. Před třemi sty lety tudy procházela důležitá obchodní stezka, ale to byla dávná minulost.

V Crambijském císařství jsem se zdržel více než rok. Přitahovaly mě tamní univerzity. Byly čtyři a ke každé patřila veřejná knihovna. Měli do ní přístup všichni lidé bez rozdílu stavu, stačilo zaplatit malý poplatek. Na druhou stranu mě rozčilovalo puntičkářství, se kterým císař lpěl na dodržování i těch nejhlupečtějších zákonů. Když jsem jednoho rána na plakátě s portréty hledaných kriminálníchků našel svou vlastní tvář, mé záporné pocity k císaři převážily a práskl jsem do bot. Dokonce jsem ani nevrátil půjčenou knihu - Historii pádu Geotského království od Meeta - a nechal propadnout padesát zlatých zástavy. Teď jsem byl tady a věřil, že vojáci, kteří mi šli šest set kilometrů po stopě, se už dávno vrátili do svých útulných kasáren zařízených z kapes crambijských daňových poplatníků. Lákal mě Urmský záliv s rychle rostoucími městy a čilým ruchem. Už příliš dlouho jsem odpočíval a studoval a má finanční hotovost se povážlivě ztenčila.

V ohradě postávalo sedm koní. Až na jednoho staršího valacha to byli štíhlí hřebci vyšlechtění pouštními nomády. Krásní, bujní a rychlí jako vítr, ale já potřeboval zvíře možná o fous pomalejší, ale houževnaté, silné a odolné. Ze zvyku jsem zkontroloval lidi okolo, mou pozornost upoutala mladá dívka. Dívka? Spíše holka. Mohlo jí být čtrnáct nebo patnáct, měla dlouhé, sponou z matového stříbra stažené nazrzlé vlasy, zřejmě nebyla zvyklá na zdejší ostré slunce, protože se jí na bledém obličejí objevovaly pihy. Drobná, skoro křehká, zdálo se, že na nádraží bude muset ještě nějaký pátek počkat, pokud je vůbec kdy bude mít. V pase a bocích by ji člověk nerozeznal od útlého chlapce. Byla oblečena do cáru látky neurčité barvy, který si nezasloužil název šaty. Vlastně mi nebylo jasné, co mě na ní zaujalo. Otočil jsem se zpět ke koním.

Všiml jsem si, že mimo ohradu stojí ještě jedno zvíře - klisna s mohutnou hrudí a silnými nohama. Hřívu měla zapletenou po horalském způsobu a ani podkovy nepřipomínaly práci zdejších kovářů.

Vrátil jsem se v myšlenkách zpět k dívce. Možná se mi líbil její pyšný nosík a drzý výraz ve tváři. Úkosem jsem se na ni podíval ještě jednou. Přeshlapovala na malém koberečku, za ní na zemi seděli dva muži v kaftanech a ve špínou zešedlých turbanech. Oba byli ozbrojeni zahnutými kočovnickými jatagany. Až teď jsem pochopil, že ji prodávají. Přistoupil k nim malý chlapík s obličejem ušlápnuté myši, na něco se zeptal a začal si dívku prohlížet. Dával si přitom velký pozor, aby nevstoupil na kobereček a příliš se k ní nepřiblížil. Náhle na něho vycenila zuby a naklonila se k němu, jako by ho chtěla kousnout. Polekaně odskočil a rychle odešel, možná by bylo přesnější říci utekl. Muži začali dívce spílat, ale zjevně jí to nevadilo, pouze se na ně pohrdlivě šklebila. Za takovou holku bych nezaplatil ani cenu džbánu piva a pochybuji, že by někdo dal více. Celá věc mě však začala zajímat. Nechal jsem koně koňmi a šel se na to podívat zblízka.

„Kolik?“ zeptal jsem se.

Chlapík vlevo, který měl v pouzdře na holínce tenkou dýku, si mě pořádně prohlédl, ale zřejmě jsem se mu nelíbil, protože neřekl nic. Místo něj odpověděl ten druhý.

„Sto dvacet.“

Musel jsem mu špatně rozumět, protože otrokyni s mírami 90-60-90 a pletí hladkou jako porcelán koupíte za třicet a nemusíte přitom příliš smlouvat.

Viděl, že se tvářím nedůvěřivě a dodal:

„Je panna.“

„Nic jiného jí ani nezbývá," odpověděl jsem.

„Za to tě jednou hodím divokým prasatům," zasyčela holka jako podrážděná zmije.

Začal jsem chápat předchozího zájemce.

„Ale je temperamentní," připustil jsem a zakřenil se na ně.

Zblízka vypadala ještě mladší, příliš mladá a malá, aby se o ni zajímal normální zdravý chlap. Rozhodl jsem se, že se vrátím ke koním. V okamžiku, kdy jsem se otočil k odchodu, muž s dýkou promluvil.

„Je dcera velkého náčelníka, proto tak drahá. Koupíš a můžeš počkat, až zkrásní, potom prodat za lepší peníz.“

Mluvil lámaně, v řeči znělo příliš hrdelních souhlásek, až se mu skoro nedalo rozumět, ale co říkal, mělo hlavu i patu. Mladá otrokyně ze vznešeného rodu je cenné zboží a náčelníci polodivokých kmenů je často kupují pro sebe nebo pro své syny. Čím je vznešenějšího původu, tím více se platí. Zřejmě v tom bude nějaký druh snobismu, kterému nerozumím, ale viděl jsem chlápka, který zaplatil pět set za manželku jednoho barona. Znal jsem ho, myslím barona, od vidění a řekl bych, že dáma byla se změnou spokojena.

„Kdo to je?“

Muži se na sebe podívali.

„Nikdy nekupuji zajíce v pytli. Napohled nestojí za nic, pokud ji chcete prodat, musíte mi říci, kdo to je.“

Podívala se na mě, a kdyby pohledy zabíjely, ležel bych na zemi a tržiště by bylo ozdobené mými vnitřnostmi.

„Jsem Annemari Ďáskova, dcera hraběte Ďáska. Jediná dcera.“

Muži si neklidně poposedli, já v duchu hvízdal. Pokud to byla pravda, žádali podezřele málo. Dask nebyl poddaným žádného panovníka a jeho hrabství bylo větší než spousta celých království. Kdyby se nechal titulovat vaše excelence, nikdo z jeho sousedů by neprotestoval.

„Můžete to dokázat?“

„Pokud nejste tak hloupý, jak vypadáte, přesvědčte se," řekla holka opovržlivě, sundala z vlasů sponu a podala mi ji.

V matovém stříbře byl filigránem vyveden znak daskského rodu.

„Mohla jsi ji někomu štípnout.“

Chybělo málo a dostal jsem facku. Byla po čertech rychlá, její ruku jsem zachytil v poslední chvíli.

Usmál jsem se na ni a stále držel její dlaň ve své. Jsem skoro dvoumetrový hubený a hranatý chlap. Dobré dvě třetiny mé váhy mají na svědomí těžké kosti a holkám, co se na vás za peníze smějou, platím dvojnásobnou taxu, aby si mě vůbec všimly. K tomu všemu mám skobovitě zahnutý, dvakrát přeražený nos a navíc pár špatně srostlých jizev ve tváři. I otrlí muži jsou nervózní, když se na ně usmívám, ale na malou žabu to musela být skutečně silná káva. Přesto to zvládla. Pustil jsem ji, posadil se před chlapíky a začali jsme smlouvat.

Zdálo se mi, že jim ve skutečnosti bylo jedno, za kolik prodají, hlavně když se jí zbaví. Nakonec

jsem srazil cenu na třicet pět a vysázal peníze na dřevo. V kapse mi zbylo pět stříbrných na zaplacení ubytování v hostinci, kde jsem už pět dní bydlel.

„A teď mi, pánové, prozradte, v čem je háček. Peníze máte, tak sem s tím," řekl jsem.

Neprozradili mi nic, zvedli se a zbaběle utekli. Zůstal jsem na tržišti s prázdnou kapsou a malou holkou, která byla úplně k ničemu. I kdybych ji pronajímal sedm dní v týdnu, nevydělala by mi mé peníze zpátky ani do soudního dne. Díval jsem se na ni, ona na mě a najednou mi nebylo jasné, proč jsem to vlastně udělal.

„Sakra, měl jsem si koupit koně!" zanađával jsem nahlas.

Okamžik mě pozorovala vyděšeným pohledem, potom se rozplakala a stále přitom přešlapovala na tom pitomém koberci. Snažil jsem se ji uklidnit, ale vůbec mě nevnímala. Nakonec jsem ji zvedl do náruče a odnesl do hospody, kde jsem bydlel. Hospodský mě sice trochu podezíravě pozoroval, ale neprotestoval. Po celou cestu jsem si v duchu opakoval, že jsem si opravdu měl koupit koně.

Uložil jsem ji do postele a přikryl dekou, aby se měla kam schovat. Než usnula, dlouho vzlykala. Ze sálu jsem si přinesl dva džbány piva, posadil se na okno a díval se dolů do ulice. Slunce zapadalo, stíny se prodlužovaly a spleť uliček a zákoutí se pomalu ztrácela v šeru. Dům měl silné stěny z nepálené hlíny a i teď, na sklonku dne, byl v pokoji příjemný chládek. Ruch z hostince doléhal do druhého patra jen tlumeně. Po žhavém dni byli všichni vysušení a unavení, bude trvat nejméně dvě hodiny, než se lidé proberou k nočnímu životu. V Baurytu se vstávalo před rozbřeskem, do deseti hodin se udělalo co možná, nejvíce práce a od deseti se držela šestihodinová siesta, protože v úmorném vedru člověk dokázal nejvýše pít silný chlazený čaj, ale i to bylo velmi vysilující. Do osmi do večera se pracovalo a po krátké přestávce na zotavenou se lidé bavili. Život zde plynul pomaleji a lineji, zdálo se, že nic není tak důležité, jak to v první chvíli vypadá.

Přes mírumilovnost večera jsem měl silný pocit, že si v nejbližší budoucnosti příliš klidu neužiji. Vytáhl jsem z pochvy meč a zkontroloval čepel. Byla štíhlá a tenká jako list papíru, směrem k ostří přecházela barva oceli ve světle zapadajícího slunce do tmavě modré až fialové. Mistrovský kousek z mistrovny dílny, pro vysokého člověka s dlouhýma rukama ideální zbraň. Okamžik jsem přemýšlel, kolika lidem patřil, a kolik lidí jím bylo zabito. Nepůsobilo to na mě příliš povzbudivě, raději jsem dopil pivo, lehl si na podlahu a přikryl se pláštěm. Podlaha byla naštěstí z měkkého lipového dřeva. Přes noc se do něj mé těžké kosti otlačí a ráno se mi bude ležet mnohem pohodlněji. Na dubu by to bylo horší.

Před svítáním mě probudil šramot. Annemari právě obezřetně vstávala z postele. Počkala, dokud si nezvykne na šero, opatrně mě překročila, otevřela dveře a vyšla na chodbu. Stoupl jsem si k oknu, abych viděl, co bude dělat. Věděl jsem, že pokud se rukama zavěsím za parapet, budu to mít k zemi o dva metry blíž a dokážu doskočit tak, aby mě nikdo neslyšel. Vyšla na ulici. Obloha byla jasná, ve svitu hvězd jsem viděl, jak se několikrát rozhlíží. Dřepla si u odtokového kanálu a vymočila se. Opatrně, aby nezahledla pohyb, jsem ustoupil od okna a když se vrátila, ležel jsem na svém místě. Postavila se nade mne a dlouho si mě prohlížela. Její oči se ve tmě zeleně leskly, pozoroval jsem ji s přivřenými víčky, abych neprozradil, že jsem vzhůru. Pohodila hlavou, jako by se o něčem ujistila, potom si lehla zpět do postele a podle dechu usnula.

S rozbřeskem jsem vstal a přinesl z hospody dvě porce snídaně. Obyčejné kukuřičné placky s medem a silným hořkým čajem, protože na nic lepšího mi už nezbyly peníze. Vůně ji vzbudila okamžitě. Nazrzlé vlasy jí trčely na všechny strany, obličej měla otlačený od rezné matrace. Přistrčil jsem jí talíř a nemusel jsem ji pobízet. Jedla skoro tak rychle jako já.

„Potřebuji tvoji brož," řekl jsem.

Přes tvář jí přeběhl krátký závan strachu, vzápětí ho nahradilo pohrdání.

„Je to obyčejné stříbro, nedostaneš za ně mnoho. Má cenu jen pro mě a mého otce."

Pokrčil jsem rameny.

„Nezbyly mi žádné peníze. Potřebujeme koupit výstroj i pro tebe. Pokud nechceš jet v tomhle hadříku. Moc tě nezahřeje.“

Ukázal jsem na její ubohý oděv. V ranním chladu měla husí kůži a instinktivně se i při jídle krčila.

„Co se mnou chceš udělat?“

„Odvezu tě domů.“

„Cože?“ užasle se na mě podívala. Nevěřila mi ani slovo.

„Odvezu tě domů a vsadím na to, že mi tvůj otec vyplatí slušnou odměnu.“

„Anebo tě zavře do žaláře a nechá tě setnout. Můj otec nevyjednávám se zloději a vrahy.“

V prvním chvíli jsem chtěl namítnout, že nejsem zloděj ani vrah, ale potom jsem si uvědomil, že by to bylo poněkud diskutabilní.

„Díky za upozornění. Dám si pozor, abych se nestal závislým na jeho dobré vůli, a budu jednat přes prostředníka. Kdo jiný mi za tebe nabídne víc než on?“

Vítězoslavně se usmála.

„Takže ne odměnu, ale výkupné!“

„Je mi jedno, jak to nazveš. Dej mi tu brož.“

Sundala si ji jen neochotně, a přestože se držela, měla pláč na krajíčku. Další slzavý výstup jsem riskovat nechtěl, a proto jsem raději nic neříkal. Všiml jsem si, že má pod šaty stříbrný přívěsek v podobném stylu. Doufal jsem, že za šperk dostanu dost, abych ji nemusel připravit i o ten.

Vrátil jsem se až za dvě hodiny a v životě jsem nesmlouval tvrději. Hodil jsem jí na postel kalhoty z antilopí kůže, kazajku a košili z nejlacinějšího rezného plátna, k tomu ty nejlepší boty, které jsem v malé velikosti sehnal. Jako dezert jsem přidal klubko nití a jehlu.

„Uprav si oblečení, ať se v něm cítíš co nejlépe. Čeká nás dlouhá cesta.“

Pochybovačně si změřila hromádku šatstva a vzala jehlu do ruky. V tom okamžiku jsem věděl, že jsem si na sebe ušil bič.

„Já, já - neumím šít,“ řekla.

„Každá malá holka to umí,“ zavrčel jsem.

„Za prvé nejsem malá holka a za druhé jsem hraběcí dcera a nebudu to nikdy potřebovat!“

Pokud byl před okamžikem v jejím hlase alespoň stín provinilosti, teď zmizel a mluvila jako královna s kohoutou oddaných vojáků u trůnu. Odložil jsem meč, sedl si na jedinou židli a začal šít.

„Možná nejsi malá holka, možná jsi hraběcí dcera, ale taky jsi můj majetek. Koupil jsem tě a patříš mi se vším všudy. Kdybych za tebe nechtěl dostat dobrou cenu, hnal bych tě přes pralesy nahou. Rychle bys pochopila, že není práce pod úroveň člověka. Všechno se ti může někdy hodit.“

Jenom pohrdavě zasyčela.

„Stejně ti nevěřím, že mě odvedeš až k otci. Je to víc než osm set kilometrů.“

Přikývl jsem.

„Osm set kilometrů vzdušnou čarou, ale nás čeká minimálně dvojnásobek. Nemůžeme se pustit přes savanu, protože by nás kočovníci chytili, ještě než bychom se rozkoukali, a ani se nemůžeme odvážit příliš hluboko do pralesa. Půjdeme po hranici mezi stepí a lesem, kde se budeme moci dobře ukrýt a zároveň dokážeme rychle postupovat.“

Představil jsem si v duchu mapu a uvědomil si, že je to opravdu dlouhá cesta.

„Jak ses vlastně dostala až sem?“

„Otec chtěl, abych na vlastní oči poznala velká města císařství a poslal mě s doprovodem na návštěvu k příbuzným. Měla jsem mít vlastní dům, sloužící, vlastní vojáky. Na cestě nás přepadli a mě zajali.“

„Muži, od kterých jsem tě koupil?“

„Ne, úplně jiní lidé. Zaútočili na nás v soutěsce mezi dvěma kopci. Bylo jich méně než mých vojáků, ale stejně zvítězili. Nějakou dobu jsem byla s nimi a nakonec mě ukradli ti dva.“

Dál jsem se nevyptával, protože při vzpomínání zbledla a sevřela rty. Cesta s otrokáři asi nebyla příjemný zážitek. Šel jsem a snažil se vybavit si mapu oblasti, kterou jsme měli cestovat. Před několika sty lety, než divocí lidé z pralesů rozvrátili Cernut, to byl střed civilizovaného světa. Od té doby se změnilo klima, prales postoupil k jihu a pohltit tři největší města. Dvě velká království se rozpadla na izolované státečky, které postupně podléhaly v šarvátkách s nomády a divokými obyvateli lesů. Celé území bylo příliš nehostinné, aby se

o ně zajímal crambijský císař, navíc by si tím proti sobě popudil Ligu nezávislých měst, která v nikým neovládaném prostoru za svou severní hranicí viděla záruku bezpečnosti.

Práce mi šla rychle od ruky, před polednem jsem jí dal kalhoty

i košili, aby si je vyzkoušela.

„Před tebou?“

„Co před tebou?“ nechápal jsem.

„Mám se převlékat před tebou?“

Spolkl jsem poznámku o tom, že v jejím případě je stud zbytečný, vzal si zbraně a sešel dolů pro něco k obědu. Protože byla siesta, v sále nikdo nebyl a obsloužil jsem se sám. V Baurytu přes poledne nepracovali ani zloději.

Upravené šaty jí docela padly, a když si vycpala špičky bot plátnem, mohla v nich poměrně pohodlně chodit. Až na dlouhé vlnité vlasy teď vypadala úplně jako kluk. Už ráno jsem jí koupil jednoduchou dřevěnou sponu, ale nedal jsem jí ji, protože s rozpuštěnými vlasy se mi líbila mnohem více. Rozhodl jsem se, že s tím ještě chvíli počkám. Na světě je málo krásných věcí a člověk má rozvíjet svůj smysl pro estetično.

„Jsem rád, že ti padnou. Mám v oku jen mužské míry a obával jsem se, že ti nebudou sedět.“

Podívala se na mě, jako bych byl trn, na který si právě sedla, ale neřekla nic. Netušil jsem, co jí zase přelétlo přes nos. Pokud nebude cestou spolupracovat, bude všechno mnohem obtížnější. Začínalo mě svrbět v kostech v předtuše, že tohle budou zatraceně těžce vydělané peníze. Postavil jsem se k oknu a rozhlédl se. Ulice zely prázdnotou, polední siesta se právě přehoupla do druhé poloviny.

„Vyjedeme v noci. Než se rozední, budeme z dohledu,“ řekl jsem.

V prachu na zemi u hromady odpadků se něco blýskalo.

„Obstarám koně,“ pokračoval jsem nahlas v úvahách.

„Říkal jsi, že už nemáš žádné peníze.“

„Nemám. Neřekl jsem koupím.“

„Jsi sprostý zloděj.“

Prívlastek sprostý se mi nelíbil. Můj otec byl šlechtic, velmi mocný šlechtic. A zloděj samozřejmě také.

„Víš, že tady se za krádež koně věší?“ poznamenala škodolibě.

„Všude se věší za krádež koně.“

To, co se na zemi lesklo, nápadně připomínalo čepel dlouhého nože.

„Hned jsem zpátky,“ řekl jsem a vyšel z pokoje.

Venku panovalo pekelné vedro. Rázem jsem měl oči plné potu a v prudkém světle jsem mhouřil oči, až mě z toho bolely lícni svaly. Rozhlédl jsem se a opatrně se přiblížil k hromadě odpadků. Kusy staré zeleniny, shnilé banány, zbytky po vaření. Páchlo to jako - jako hromada hniјících zbytků na prudkém slunci. Ale v zápachu jsem rozeznával ještě jednu důvěrně známou složku. Odhrnul jsem z lesklého předmětu prach a banánovou slupku. Byl to jatagan. Špičkou nohy jsem hromadu rozhrábl a když se černý mrak much rozptýlil, zahlédl jsem lidské tělo, nebo to, co z něj ještě zbývalo. V tomhle podnebí je rozklad velice rychlý a někteří červi už byli skoro tři centimetry dlouzí. Rozběhl jsem se zpátky, schody jsem bral po třech, v levačce jsem držel nůž.

Annemari byla v pořádku a překvapeně se na mě podívala, když jsem málem vyvrátil dveře z pantů.

„Jak vypadali ti první otrokáři?“

„Ne o moc vyšší než já, černoši se spoustou jizev ve tváři.“

Cítil jsem, jak mi srdce prudce tepe a každým pórem prosakuje pot. Byli jsme v pěkně bryndě.

„Svlékni se.“

„Ne! Už nikdy se před nikým nesvléknu!“

Pochyboval jsem, že mluví pravdu, ale neměl jsem čas na hašteření.

„Svlékni se, nebo tě svléknu já, ale oblečení si pak budeš spravovat sama.“

Myslel jsem, že bude plakat, ale podívala se na mě, jako bych byl poslední z malomocných, sundala si vestu, rozepnula košili, rozvázala provázek, který jí držel kalhoty a stála přede mnou, jak ji příroda stvořila.

„Jsi někde tetovaná?“

Zavrtěla hlavou, ve tváři měla strnulý nehybný výraz.

„Otoč se.“

Poslechla mě.

Měla ho tam. Měla je tam dva. Dva vytetované motýly, jednoho žlutého a druhého modrého. Na hýždí a pod levou lopatkou. Umělecká dílka vyvedená do nejmenších detailů. Tetovací barva obsahovala látku, ze které se pozvolna vylučují molekuly motýlích feromonů. Varírové si tak značkují drahocenné otroky, aby je mohli později s pomocí speciálně vyšlechtěných motýlích samečků kdykoliv vystopovat. A Annemari si museli opravdu cenit, protože ji označovali pro dva druhy zároveň, navíc bylo tetování dokonalá práce, která nebude v žádném případě budoucímu pánovi vadit. V chřípí mě zašimral štiplavý závan potu. Nebyl to můj pot, ani pot Annemari, ani pot žádného bílého člověka. Otočil jsem se na patě, levačkou jsem instinktivně kryl prostor před sebou.

Stál v otevřených dveřích, chlap metr padesát, kost kůže a svaly, rychlý jako blesk a nebezpečný jako škorpión. Jeho ebenová kůže se v přišetí pokoje modře leskla. Šklebil se, na levé líci měl sedm rovnoběžných rituálních jizev. Varírové používají jizvy jako hodnotní označení. Sedm velkých jizev označuje pána bojovníků. Očividně ho překvapilo, že jsem se otočil včas. Kdybych neočekával někoho z jeho kmene a mé smysly nebyly vybičované až k prasknutí, zastihl by mě nepřipraveného. V obou rukou držel nože. Věděl jsem, že jeden z nich má otrávené ostří. Neodvažoval jsem se na ně podívat, abych mu neprozradil, že to vím. Předkročil pravou nohou o délku chodidla -pokud to na mě nehrál, byl levák a měl by mít otrávený nůž v levé ruce. Nevěřil jsem, že se dokážu ubránit bez

zranění, už jsem párkrát viděl bojovat muže jeho kmene. Přehodil jsem si nůž do druhé ruky. Mírně se přikrčil, periferním viděním jsem zahlédl, jak se palcem pravé nohy zapřel o podlahu. Naznačil jsem útok zespodu na jeho pravici. V poslední chvíli vytočením uhnul a vklouzl mi mezi ruce. Věděl jsem, že je rychlý, ale stejně mě překvapil. Byl jsem však po celou dobu soustředěný na jeho levé zápěstí a sevřel jsem ho dříve, než mě stačil škrábnout. V poslední chvíli jsem jen částečně odvrátil útok druhého nože, ostří mě poranilo na předloktí. Vychýlil jsem jeho levici co nejvíc do strany a nahoru. Byl lehký, ztratil rovnováhu. Další ráně jsem nastavil rameno a sám jsem ho bodl do podbřišku až po střenku a potáhl šikmo nahoru. Ochabl, v ráně se objevily vnitřnosti. Svůj nůž jsem schoval do pouzdra, jeho otrávený jsem si opatrně vzal a teprve potom jsem pustil jeho ruku. Tedy doufal jsem, že mám ten otrávený.

Otočil jsem se k Annemari. Vyděšeně mě pozorovala. Druhý Varír právě prolézal oknem. Bez rozmýšlení jsem po něm nůž hodil. Byl to dobrý hod, přímo na trup, ale přesto dokázal čepel za letu srazit dlaní. Zašklebil se, zavrával, zvrátil se dozadu a s tupým žuchnutím dopadl na zem. Varírové o sobě tvrdí, že jsou stejně jako hadi odolní vůči svým jedům. Lžou.

„Ihned odjíždíme!“ vyštěkl jsem. „Nachystej se, přivedu koně. Podívej se, jestli ti dva u sebe nemají nějaké peníze.“

Za dvacet minut jsme opouštěli město. Jel jsem na klisně, která se mi tolik líbila, a Annemari jsem vybral na pohled houževnatého valacha. Baurito jsem připsal na seznam měst, kde se nebudu moci po příštích deset let ukázat. Ruka mě pekelně bolela, snažil jsem se potlačit nervozitu a nehnat koně více, než bylo nezbytně nutné. Annemari neříkala nic a po očku mě s obavami pozorovala.

První noc jsem skoro nespal. Zčásti kvůli ruce, zčásti kvůli Varírům. Až třetího dne jsem uvěřil, že jsme získali náskok a že nám nehrozí bezprostřední nebezpečí. Při nejbližší příležitosti jsem Annemariino tetování překryl hlinkou, pokapal lepkavou šťávou z kaktusů a zakryl mladými lístky. Nesliboval jsem si od toho příliš, ale lepší něco než nic. Upozornil jsem ji, že ti dva motýli ji budou zdobit až do konce života. Kupodivu ji to vyvedlo z míry a neuklidnila ji ani má poznámka, že si nikdo určitě stěžovat nebude.

Opustili jsme pás polopouště a utábořili se v hájku mezi dvěma kopci. Objevil by nás pouze ten, kdo by sjel ze staré stezky. Nasbíral jsem hromadu kletí a na kamenech nad malým ohněm opekl kukuřičné placky. Poprvé po třech dnech jsem si trochu oddechl.

„Ty je znáš?“ zeptala se Annemari.

Po celou cestu mluvila, jen pokud to bylo nezbytně nutné a na mé otázky odpovídala jednoslabičně.

„Koho?“

„Ty dva muže, které jsi zabil.“

„Varírové. Velice nebezpeční lidé. Jejich předkové žili v pralesích, ale postupně se seznámili s civilizací a zjistili, že se jim na ní pár věcí zamlouvá. Přesto neopustili divoký styl života. Stále žijí v kočovnických táborech, ale používají ocelové zbraně, naučili se střílet z luků, jezdit na koni a občas se oddávají rituálnímu kanibalismu. A jsou bohatí.“

„Jak to?“

„Stali se profesionálními otrokáři.“

„Chytají bílé lidi?“

„Ne, nejsou rasisté. V černošských královstvích na západním pobřeží prodávají bělochy a tady černochoy. Vlastně to nedělají pouze Varírové, ale celá desítka menších kmenů. Varírové se specializují na luxusní obchod. Na dcery šlechticů, někdy i na syny, závisí na kupcích.“

„Jak to, že toho o nich tolik víš? Nikdy předtím jsem o nich neslyšela.“

„Hodně čtu.“

Pochybovačně se na mě podívala.

„Čteš? Myslela jsem, že muži tvého druhu číst neumějí. Spíše bych řekla, že jsi s nimi nějakou dobu spolupracoval.“

„Studoval jsem na univerzitě a téměř jsem ji i dokončil.“

„A proč jsi odešel?“

Možná se ptala jenom tak, ale možná vyzvídala. U malých šlechticů člověk nikdy neví, jejich výchova se často ubírá nečekanými stezkami. V žádném případě jsem nemínil přivést někoho na stopu mé rodiny.

„Začala mě pálit půda pod nohama.“

„Skutečně mě zavedeš domů?“

Její myšlenky těkaly jako motýli z květiny na květinu. Nespouštěla ze mě oči a přestože byla jen malá holka, věřím, že by poznala, kdybych lhal.

„Dívej se na to tak, že tě prodám zpět tvému otci.“

Přikývla a obratně sloupila z kamene první hotovou placku. Má odpověď ji uklidnila.

„To ti odpovídá.“

Bylo jí jenom čtrnáct, ale opovržení uměla hlasem dávkovat dokonale.

Během prvního týdne jsem zjistil, jaké tempo naši koně dlouhodobě vydrží, a řídil jsem se podle nich. Moje klisna byla vytrvalejší, ale Annemariin valach zase nesl mnohem menší váhu. Kdybych ukradl ještě jedno zvíře pro náklad, mohli jsme jet mnohem rychleji. Terén se mírně zvlňil a stromů přibýlo, ale stále jsme nemuseli sesedat. Na každém pahorku jsem se ohlížel, abych zjistil, zda nemáme někoho v zádech. Dvakrát jsem spatřil daleko za námi vyplašené hejno ptáků. Možná je vyplašil dravec na lovu, možná někdo jiný. Varírové jsou pragmatici a pronásledují otroky, jen pokud se jim to vyplatí. Na druhou stranu jsem jim zabil dva bojovníky a oni patří mezi kmeny, které přímo fanaticky dodržují zákon krevní msty. Během večerů jsem si zhotovil javorový luk a pravidelně jsem se pokoušel ulovit něco k snědku, abychom ušetřili naše zásoby, ale příliš se mi nedařilo. Lov vyžaduje čas a klid a my jsme spěchali a já podvědomě stále myslel na černé bojovníky s rituálními jizvami na tváři. Annemari mluvila méně a méně, nakonec jsme si říkali pouze dobré ráno a dobrou noc. Jsem zvyklý cestovat sám, ale ve společnosti se rád pobavím. Nejvíce mi vadilo, že si večer přestala rozčesávat vlasy. Pokaždé se najedla a okamžitě šla spát.

Čtvrtý den třetího týdne cesty jsem dlouho nemohl najít vhodné místo k přenocování a nakonec jsme jeli až do tmy. Utábořili jsme se u skupiny vrb nedaleko potoka. Oba jsme byli unavení, místo teplé večere jsme sežvýkali pruh sušeného masa a šli spát. Vzbudil jsem se za svítání. Mám rád svítání. Den je ještě panensky čistý, neposkvrněný ničím, co se v něm stane. Upekl jsem placky a uvařil polévku zahuštěnou moukou, nechal vše na plochem kameni a vystoupil na nejbližší pahorek. Pokud jsem si pamatoval mapu správně, nacházela se asi čtyřicet kilometrů směrem na sever malá osada. Kdysi to bylo velké město, jehož bohatství se zakládalo na zlatých dolech. Ty už byly dávno vyčerpány, ale stále existovali hlupáci, kteří doufali, že v podzemních štolách najdou štěstí. Dnes bychom měli křížovat starou stezku, kdysi skutečnou cestu spojující sever s jihem. Pohled dolů do údolí mě překvapil. Lesostep skončila a před námi se rozkládala neprostupná linie lesa. Buď jsem se spletl, nebo tady les od té doby jednoduše vyrostl. Obojí se mi zdálo stejně pravděpodobné. Vrátil jsem se do tábora, Annemari stále spala. Snědl jsem svůj díl snídaně a vzbudil ji.

„Musíš se pořádně najíst, dál půjdeme po svých.“

Pozorovala mě stále zachumlaná do dek. Nikdy dříve jsem si neuvědomil, jak krásné má oči. Velké a černé s nádechem do zelena.

„Já už nemůžu.“

V prvním okamžiku jsem nechápal a teprve po chvíli mi to došlo. Dokážu uštvat koně a když jsem na cestě, většina mužů mi nestačí. Teď se mnou skoro tři týdny držela v sedle tempo čtrnáctiletá holka.

„Opravdu nemůžeš?“

Zavrtěla hlavou a zavřela oči. Položil jsem jí ruku na čelo. Měla ho horké a suché. V duchu jsem si nadával do hlupáků a idiotů, ale nahlas jsem neříkal nic. Byla úplně na dně. Trpěla horečkou z vyčerpání, na dotek se celá třásla.

Vlastní chybou jsem se dostal do velkých problémů. V patách jsem měl smečku černých d'áblů a na krku malého lazara. Uvařil jsem čaj z malin a donutil ji vypít tři hrnky a sníst alespoň trochu polévky. Okamžitě usnula, střídavě drkotala zuby zimou, střídavě se jí na tváři perlil pot. Nebylo to jen vyčerpání, pravděpodobně se nakazila bahenní zimnicí nebo něčím podobným. Bez léků to měla spočítané. Rostliny, které bych mohl použít místo nich, rostly až dál na sever, tady na ně bylo ještě příliš horko a sucho.

Do večera jsem nanosil velkou zásobu dřeva a narovnal ho kolem tábořiště do nízké zídky. Dokonce se mi podařilo ulovit i jelena. Přes noc jsem maso naudil a upekl, do zásoby jí navařil polévku. Stačil den a nemoc se jí zmocnila plnou silou, ztrácela se jako sen za svítání. Snažil jsem se na ni myslet jako na investici pětatřiceti zlatých, ale moc mi to nešlo. Nebudil jsem ji. Napsal jsem vzkaz na kus pergamenu, připíchl ho na klacek a s východem slunce jsem vyrazil na cestu. Klisna si odpočinula a nemusel jsem ji ani příliš pobízet. Valacha jsem vedl za sebou. Poprvé jsem koně vystřídal po hodině, potom po půlhodině a nakonec každou chvíli, podle toho, jak potřebovali. Štval jsem je do úmoru. Bezmocný člověk je v divočině snadnou kořistí dravců a tady žil nespočet pum, medvědů a vlků. Po poledni jsem dorazil do osady.

Ruiny původního města se nacházely ještě o pár kilometrů dál, ale dnes se lidé usídlili přímo v dolech mezi těžními jámami a hromadami vyvezené horniny. Ulice neexistovaly, pouze vyšlapané cesty mezi dřevěnými chatrčemi, které často byly jen krytem nad dírou do země. Všude se povalovaly rozbité připomínky někdejší velké zlaté horečky. Drtiče rudy, vymývací žlaby, tavné jámy. Odněkud se nesl žalostný skřípot rumpálu, ale jinak byla osada tichá. Buď byli všichni pod zemí, nebo mrtví. Uprostřed cesty jsem našel sedět starého chlapíka. Mohlo mu být osmdesát, ale možná také čtyřicet, protože chlast zničí člověka rychle. Mezi koleny držel láhev s hrdlem zalitým voskem, z druhé otevřené si přihýbal.

„Hledám doktora, ranhojiče, někoho, kdo se vyzná v nemocech, nebo má alespoň sklad léků.“

Napil se, krkl si, zvrátil hlavu vzhůru, podíval se na mě.

„Takhle něco k pití by nebylo?“

Mluvil stejně, jako vypadal, ústa měl plná zkažených zubů a zápach se donesl až ke mně.

„Pokud mi rychle neodpovíš, zatančí ti na hlavě okovaná kopyta a přijdeš přitom i o ty flašky.“

Na okamžik se skutečně lekl.

„Tamten dům, bydlí v něm Dubbony. Byl to doktor, kdysi.“

Mávl rukou k nejlepšímu domu široko daleko, čert ví proč se přitom pobaveně zašklebil...

„Kdysi," zopakoval.

Potom si na uklidněnou dal dlouhý lok a vypadal stejně spokojeně jako předtím.

Dům vyhlížel zpustle a opuštěně, ale lelkoval před ním muž s jedním okem zakrytým páskou a velkým samostřílem se třemi šipkami zavěšeným na popruhu přes rameno.

„Hledám Dubbonyho, prý je lékař," obrátil jsem se na něho.

Poškrábal se na hlavě, pohledem přelétl mé koně a výstroj, na okamžik se zastavil na rukojeti meče.

„Jo, pane, znám ho. Najal si mě, abych mu hlídal barák, zatímco je pod zemí.“

„Lékař? Pod zemí?“

„Dubboný už dlouho neléčí. Tady všichni, kdo můžou, těží. Každý si chce přijít na své.“

Osada mi nepřipadala jako místo, kde si někdo může přijít na své, ale kdo chce kam...

„Ukážete mi, kde těží?“

„Jistě, pane. Jen za sebe sjednám náhradu.“

Hlasitě zahvízdal krátkou melodii a zanedlouho se z blízkého domu vyplazil mrzák. Neměl nohy, k trupu měl přivázanou kůži a jen po rukou se šoural ulicí. Možná si tady taky chtěl přijít na své. Muž mu předal zbraň.

„Dohoda stejná jako vždycky?“

„Jo,“ odpověděl mrzák.

Na mě se ani nepodíval.

Držel jsem se o krok zpátky za svým průvodcem. Zdálo se mi, že město už není tak liduprázdné jako před chvílí. Sem tam se někde mihl stín, několikrát jsem za haldami hlušiny zahlédl zarostlou tvář.

Došli jsem až k obrovské díře. Kdysi zde byla postavena celá dřevěná konstrukce držící žebříky a výtahové plošiny, ale dnes po ní zbyly jen zetlelé zbytky.

„Tohle je Dubbonýho důl.“

„Kdy skončí?“

„Dubboný je největší blázen široko daleko. Někdy zůstává pod zemí celý týden.“

Sklouzl jsem ze sedla.

„Pohlídáte mi koně?“

„Jasně, pane.“

„Mohu ho nějak najít?“

„Sledujte vodu, pane, myslím, že si ji svedl k místu, kde teď těží.“

Skutečně, na odvrácené straně jámy stékal do hlubiny potok.

V přístřešku jsem si vzal dvě pochodně, jednu jsem zapálil, druhou zastrčil za opasek a začal sestupovat dolů. Na mém průvodci mě znervózňovalo, že byl tak ochotný a o nic si neřekl. Neměl jsem však čas o tom příliš dlouho uvažovat, Annemari už mohla být v komatu. Nebo ji vlci roztrhali hodinu po tom, co jsem odešel. Zahnal jsem nepříjemné představy a soustředil se na sestup.

Důl byl obrovský. Sestoupil jsem nejméně sto padesát metrů pod zem a staré žebříky stále pokračovaly kamsi do tmy. V hloubce nebylo dřevo vystaveno povětrnostním vlivům a výztuhy i celá nosná konstrukce centrální jámy vypadaly poměrně zachovale. Staří inženýři a konstruktéři uměli víc než my dnes. Potok byl soustavou žlabů sveden do štol, odkud se ozýval tlumený zvuk. Pochodeň dohořela, musel jsem zapálit druhou. Představa cesty zpátky bez světla mě nelákala, ale nemohl jsem s tím nic dělat. Opatrně jsem se kradl vpřed. Hluk sílil, po sto metrech se změnil v ohlušující skřípot a praskot, v dálce před sebou jsem zahlédl světlo. Zhasl jsem pochodeň, vlhké stěny štol se měňavě leskly, musel jsem dávat pozor, abych soustavně nezakopával o dřevěné koleje pro důlní vozíky.

Dubboný vytěžil na konci štol obrovský, postupně se rozšiřující sál. Rachot způsoboval velký železný šnek, otáčející se v bronzových ložiscích, jeho ocelová vrtná hlavice se zakusovala do stěny a odlamovala kusy křemene, nasycené zlatými zrnky. Stroj byl poháněn zaklínadlem, ukrytým v železné kostce, zabudované do jeho zadní části. Šnekovým žlabem protékala voda z potoka, unášela horninu a strhávala ji do velkých drtičů, které ji se stejným bušením rozbíjely na malinká

zrnka. Dubbony stál těsně u razícího čela a pozoroval stěnu.

„Hej, Dubbony, potřebuji léky. Dobře vám zaplatím!“ zařval jsem, ale v ohlušujícím rachotu mě neslyšel.

Přistoupil jsem až k němu. Byl to velký chlap, skoro stejně vysoký jako já, ale o dobrých dvacet kilo těžší, ramena měl hranatá jako almara a pod kůží, šedou zažranou špínou, se vlnily obrovské svaly.

„Dubbony,“ řekl jsem a poklepal mu opatrně na rameno.

Bleskově se otočil a těžkým levým hákem mě poslal dobrých pět metrů zpátky. Zůstal jsem sedět v odtékající vodě lesknoucí se zlatými šupinami. Smířlivě jsem zvedl levou ruku dlaní k němu.

„Dubbony, přišel jsem koupit jen nějaké léky.“

Zvedl ze země hornický špičák a přiblížil se. Oči se mu v umělém světle leskly, tvářil se klidně, jako by se nic nedělo. Vstal jsem, kámen pokrytý usazeninou pod vodou klouzal. Nesměl jsem ho zabít, potřeboval jsem lék na zimnici.

„Dubbony, přišel jsem koupit léky! Rozumíte?“

Nesnažil se ani poslouchat. Nonšalantně mávl levačkou a málem mě špicí zasáhl do hlavy. Couval jsem, dokud nestál ve vodě. Ohnal se po mně, uhnul jsem a naznačil výpad nožem. Pokusil se ukročit, ale podjely mu nohy a upadl. Vrhл jsem se na něj. Byl počertech silný a uměl se rvát. Kutáleli jsme se z jedné strany na druhou, železným stiskem mi drtil hrudník, několikrát mě málem chytil do zápasnického sevření. Nakonec se mi podařilo provléci předloktí pod jeho bradou a s pomocí druhé ruky ho přiškrtit. I v ohlušujícím rachotu jsem slyšel, jak chrčivě dýchá.

„Dubbony, chci jen léky!“

Přestože jsem ho dusil, postavil se a jako bych byl hadrový panák, vlekl mě k šneku. Současně se rukama snažil rozbít zámek kolem svého hrdla. Zapřel jsem se mu kolenem o hrudník a zabral ze všech sil. Bylo to jako pokoušet se strhnout býka holýma rukama. Namáčkl mě na hranu žlabu a medvědí silou mě tlačil dovnitř. Podařilo se mi posunout levičku o pár centimetrů a hranou zápěstí jsem našel krkavici. Jak zeslábl přítok krve do mozku, oči se mu zamžily a zvláčněl. Otočil jsem ho zády k žlabu a přinutil ho zaklonit se. Zubatý konec šroubovice se teď otáčel pár centimetrů od jeho spánků. Povolil jsem sevření, aby mě mohl vnímat.

„Dubbony, sakra, chci léky! Jsi přece doktor, ne?“

Řval jsem mu přímo do ucha. Ted' mě konečně slyšel.

„Už dávno nejsem doktor, těžím zlato! A nikdo mě o ně nepřipraví!“

Pokusil se vzepřít, ale byl v příliš nevýhodné poloze. Namáčkl jsem ho ještě víc na žlab. Nepovolil, ale zaklonil se, aby získal lepší oporu, a v tom okamžiku ho zub na železném plechu zahákl za kůži na temeni. Než jsem stačil zareagovat, jeho hlava zmizela rozemleta mezi stěnou žlabu a železným šnekem. Před chvílí tu byl zdravý, možná trochu šílený chlap, teď z něj zbylo jen bezhlavé torzo. Vytřel jsem si z očí krev a položil tělo na zem. Nic se mi nedařilo, všechno šlo k čertu. Zabil jsem chlápka, který jediný mi mohl pomoci a vsadil bych se, že mí koně už nahoře nebudou. Prohrábl jsem zlatonosnou rudu. Zlaté štěpinky byly tenoučké a oproti matečné hornině lehké. Usazovaly se na povrchu. Ten hlupák nerozeznal pyrit, kočičí zlato, od skutečného. Blázen, všichni v osadě byli blázni.

Co nejrychleji jsem vyšplhal nahoru. Sázku bych vyhrál, chlap i s koňmi byl pryč. Pravděpodobně předpokládal, že to Dubbony se mnou rychle skončí. Odhadoval jsem, že bych nebyl první. V táboře na mě čekala Annemari, nechtěl jsem proto ztrácet čas pátráním po koních. Později se mohu vrátit a vyrovnat dluhy. Protože jsem se nechtěl důvěrněji seznámit s kuší se třemi šipkami, obešel jsem osadu širokým obloukem a teprve potom se vydal po vlastní stopě pěšky. Uháněl jsem stylem stepních běžců, hodinu klus, patnáct minut svižná chůze a natahoval jsem nohy, jak nejvíce to šlo.

Neměl jsem sice nic, čím bych Annemari pomohl, ale nechtěl jsem ji nechat o samotě. Možná byla dostatečně silná, aby se s nemocí vypořádala sama. Moc jsem tomu nevěřil, ale bylo to lepší, než si představovat, že už je mrtvá.

Kolem půlnoci jsem konečně dorazil k tábořišti a kdyby mě z dálky nevaroval vyzývavý ženský smích, vpadl bych mezi ně jako hladový rosomák. Zastavil jsem se, sešel ze stezky a schoval se ve stínu keře. Po celou cestu jsem se soustředil jen na to, abych dorazil co nejrychleji. Nevšímal jsem si okolí, nesledoval stopu. Školácká chyba, doufal jsem, že se z ní budu moci v budoucnu poučit. Plížil jsem se k tábořišti. Znovu se ozval hlasitý smích.

„Nesměj se tak, ty náno! Uslyší nás široko daleko," okřikl někdo ženu pronikavou fistulí. Jeho hlas se rozléhal ještě lépe.

„Široko daleko nikdo není, Miku. Přiznej si, že jenom žárlíš. Žárlíš, že se téhle kočička líbím mnohem více než ty," řekl jiný muž hlubokým a spokojeným hlasem.

Jsou nejméně dva.

„Žádné líbí nelíbí. Budeme pěkně losovat."

Tři.

Přibližoval jsem se pomalu a opatrně, pozorně jsem prohmatával cestu před sebou. V mokasínech člověk cítí pod chodidlem každou větvičku, ale v jezdeckých botách našlapuje jako slon. Stačí zlomit suchou větev a zvuk ho prozradí. Skrčil jsem se za zbytkem dřeva ze zásoby, kterou jsem nachystal pro Annemari. Naštěstí se chovali hlučně a zbytečně velký oheň praskal a hučel. Vykoukl jsem zpoza roští. Byli to čtyři muži a jedna žena. Jednooký chlápek, který mě tak ochotně připravil o koně, stál naproti za ohněm a nervózně přecházel tam a zpátky. Dva muži seděli vedle sebe a podávali si láhev, třetí s plnovousem se mačkal k dlouhovlásce, která mu po všech stránkách vycházela vstříc. Něco jí zašeptal do ucha, místo odpovědi se svádívě zasmála. Až teď jsem pochopil, že je to Annemari. S rozpuštěnými vlasy, koketně našpulenými rty a mužskou rukou kolem pasu jsem ji málem nepoznal. Ani jeden z nich se mi nelíbil, ale ten vedle ní ze všech nejméně.

„Budeme losovat," řekl muž s pronikavým hlasem.

„Nelíbí se mi tady. Mám strach, že se vrátí," skoro vykřikl jednooký.

Annemariin společník se natáhl po láhvi, přihnul si a poslal kořalku dál.

„Nesmysl. Dubbony je blázen a zabil všechny, které jsme za ním dolů poslali. Zbytečně se plašíš."

„Ne. Ten chlap vypadal jako někdo, kdo si dokáže poradit i s Dubbonym."

Měl pravdu, ale škoda, že si to neuvědomil dřív.

„Ty se mi fakt líbíš. Můj bejvalej starej byl takovej suchar. Mohli bysme se sbalit, vodjet do města a ve dvou vydělat náký prachy. Šlo by to snadno. Podívej," mumlala Annemari chlapíkovi do ucha tak, aby to slyšeli všichni ostatní. Přitom se k němu tiskla a dokonce i vsedě vlnila boky.

Zajímalo by mě, kde se naučila takový žargon. A samozřejmě, kde se naučila to s těmi boky.

„Budeme o ni losovat," zopakoval muž, kterému se nelíbilo, že Annemari dává jednoznačně přednost někomu jinému.

„Mě nikdo neošulí."

Jeho společník, se kterým se dělil o láhev, se vrávoravě zvedl.

„Jdu ulehčit měchejři. Nechte mi zbytek kořalky a můžete se na ní vystřídat jenom ve třech. Já vo ženský nestojím."

„Co kdybychom si odskočili?" zašeptala Annemari nahlas vousáči do ucha.

Pomalu jsem vytáhl meč z pochvy a držel ho ve stínu, aby na něj nedopadl ani paprsek světla. Opilec se ke mně vrávoravě přibližoval a přímo za chůze si rozepínal kalhoty.

„Zmizíme odsud," rozhodl náhle jednooký. „Pokud se dostal z dolu, určitě se sem vrátí. Nechal tady přece tu holku."

Počkal jsem, až ho opilec vytáhne z kalhot, ale potřebu už jsem mu vykonat nedovolil. Vztyčil jsem se, sekl přes ruku zleva zespodu a zase se skrčil. Myslím, že mě ani nezaregistroval. Uťatá hlava vymrštěná čepelí doletěla vysokým obloukem až k ohni a s hluchým bouchnutím dopadla do trávy mezi ně.

„Co to do-?" vyhrkl kdosi.

Využil jsem jejich ohromení, přeskočil hromadu dřeva a neohrabaně sebou praštil o zem, protože jsem došlápl na prázdnou láhev v trávě. V okamžiku, kdy jsem se zvedl, zaútočil nejbližší chlap vodorovným sekem na trup. Měl postřeh. Kryl jsem odsmykem a přilepil svou čepel k jeho. Několik okamžiků klouzala ocel po oceli. Byl dobrý, ale moc pil, a to ho zpomalilo. Nedokázal zareagovat na mé odlehčení, srazil jsem mu zbraň stranou a sekl ho přes hrdlo. Bez hlesu se skácel. Rozhlédl jsem se po ostatních. Jednooký právě zvedal kuš se třemi střelami. Byla natažená. Opatrný bastard. Stál dva metry daleko za ohništěm. Nebylo v lidských silách dostat se k němu v čas. Jsem vysoký, mám dlouhé nohy a ještě delší ruce. Úkrokem jsem změnil střeh a udělal dlouhý nízký výpad přímo přes oheň. Každý učitel šermu by takový útok označil za špatný, za sebevražedný. Dosáhl jsem na něj, hrot mu pronikl na tři centimetry do hrudi. Ještě mohl vystřelit, ale místo toho se pokusil srazit čepel. Přesunul jsem váhu na špičky a přidal zbývající centimetry. Překvapeně se na mě díval, pomalu a váhavě udělal krok vpřed, kuše mu vyklouzla z prstů. Zachytil jsem ji levačkou a otočil se k poslednímu muži. V ruce držel meč, ale právě se otáčel k útěku. Bez míření jsem od boku vystřelil. Nechtěně jsem zmáčkl dvě spouště najednou. Jedna střela ho zasáhla do levé poloviny zad, druhá přerazila páteř. Byla to dobrá zbraň.

Teprve teď jsem si uvědomil, že stále stojím v ohni a mé kalhoty hoří. Deset metrů k potoku jsem zvládl na tři skoky. Seděl jsem ve vodě celou hodinu a doufal, že popáleniny na intimních místech nebudou mít trvalé následky. Když jsem se vrátil k ohni, Annemari seděla na pokrývce, rukama si objímala kolena, vlasy měla zapletené do dvou copů. Upírala pohled do ohně a na mě se ani nepodívala.

„Zvládla jsi to s nimi dobře. Možná bys utekla i beze mě."

Neodpověděla. Odtáhl jsem mrtvolu daleko od tábora, aby k nám nepřilákaly mrchožrouty, na cestě zpátky jsem našel čtyři koně. Dva své a dva cizí. Uvázali je na místě, kde měli ke spásání jen šípkové keře. Zavedl jsem je na místo s bohatší pastvou. Když jsem se posadil na deku, sotva jsem pletl nohama. Únava z celého dne mě přemohla, dokonce jsem neměl ani chuť k jídlu. Opatrně, abych příliš nepodráždil spáleniny, jsem se uložil a přikryl. Oheň se zmenšil na přijatelnou velikost, rozžhavený popel příjemně hrál. Zavřel jsem oči.

„Ty rád zabíjíš, že jo?"

V první chvíli jsem nerozuměl.

„Prosím?"

„Říkám, že rád zabíjíš. Miluješ zabíjení."

„Já? Proč myslíš?"

„Toho posledního jsi nemusel zastřelit. Do zad. Už utíkal."

Neuvažoval jsem o tom. Bylo to pro mě stejně přirozené jako pro hospodáře podojit každé ráno dobytek.

„Kdybych ho nechal jít, mohl se později vrátit a zabít nás. Musel jsem to udělat. Jsem unavený a nedokázal bych držet hlídku. A i kdyby, je možné, že zítra budu potřebovat všechny síly, abychom přežili."

Zavrtěla hlavou, v očích se jí zrcadlily plameny.

„Ne. On by se nevrátil.“

Lehla si a podle dechu jsem poznal, že rychle usnula. Zato já jsem se náhle převaloval z boku na bok. Pozoroval jsem noční oblohu posetou hvězdami. Byly stejné jako jindy a zároveň úplně jiné. S přibližujícím se ránem vzduch chladl a snášela se rosa, ve spáleninách na vnitřní straně stehů to trochu škubalo, ale studená voda hodně pomohla. Uvažoval jsem, zda skutečně rád zabírám. Pokoušel jsem se podívat sám na sebe bez příkras a iluzí, které si o sobě každý vytváří. Bolavé tělo jsem vnímal jako velký dřevěný špalek, který mě kotvil k zemi a nedovoloval mi, abych usnul. Mnohokrát jsem zabil a mnohokrát to určitě ještě udělám, ale vzpomněl jsem si i na okamžiky, kdy jsem nechal žít. Například otec mi byl vydán na milost a nemilost a byl to poctivý šermířský souboj. Mohl jsem ho zabít. Místo toho jsem utekl z domova a spokojil se s pomyslením, že jsem ho zohavil a ukázal mu, že není ve všem nejlepší na světě, jak si neochvějně myslel. Ale to se stalo kdysi dávno a vzpomínky už nebolely. K ránu jsem došel k závěru, že nemiluji zabírání. Ano, jsem k němu stvořen, to je pravda. Ošklivý se zohavenou tváří a neforemným neestetickým tělem, které je však dokonalým nástrojem k šermu, zápasu, lovu. Nejsem nejsilnější ze všech lidí, které jsem potkal, ani nejrychlejší, ani nejvytrvalejší, ani nejprohnanější, ale v celkovém souhrnu jsem ideálním zabírákem. Možná právě proto tak miluji život a udělám všechno, abych prošel co nejvíce cest, poznal co nejvíce divů a potkal co nejvíce lidí.

Probudil jsem se až v poledne. Annemari už dávno nachystala snídani a teď připravovala oběd. Na cestě jsme jedli jen dvakrát denně, ale po včerejšku jsem se potřeboval pořádně nablábnout. Ve tváři vypadala stále poněkud unaveně, ale vzpomínala se zázračně rychle. Nikdy jsem neslyšel o nikom, kdo by dokázal překonat záchvat bahenní zimnice tak snadno. Mlčela. Pomalu jsem jedl a pozoroval ji při práci. Udržovala oheň, zašívala si šaty a sušila maso do zásoby. Učila se velice lehce. Stačilo jí činnost jednou ukázat a už nepotřebovala nic vysvětlovat. Většinou pak práci vykonávala ještě lépe než já. Například její stehy. Ušil jsem v životě spoustu kazajek, košil i kalhot, ale mé stehy nikdy nevypadaly tak úhledně.

„Znáš polohopis vašeho hrabství?“ zeptal jsem se.

„Jednou jsem viděla mapu. Dobrou mapu. Nakreslil ji Valer, jeden z otcových nejlepších mužů.“

„Můžeš ji zkusit načrtnout? Alespoň zhruba.“

Odložila jehlu a začala opáleným klackem kreslit na plochý kámen. Když skončila, měl jsem zevrubnou představu o velikosti hrabství, rozloze měst, o terénu, horách a členitosti pobřeží. Jen málo map, které jsem viděl, bylo tak podrobných.

„Ti dva chlapi byli nebetyční hlupáci.“

„Kterí?“

„Ti dva, od kterých jsem tě koupil.“

„Proč?“

Ukázal jsem na mapu.

„Každá dovednost, kterou otrok, otrokyně umí, zvyšuje jeho cenu. Začínám si myslet, že jsi byla ukradena na přímou objednávku. Někdo určitý si přál právě tebe a měl s tebou přesné úmysly.“

„Jaké?“ zeptala se zvědavě.

„Co já vím. Dcera, manželka, šéfka kartografů. Určitě něco jiného než exotická konkubína v harému.“

„A znamená to pro nás něco?“

Ušklíbl jsem se.

„Zaprvé - mohl bych za tebe dostat opravdu hodně peněz. Zadruhé - Varirové nás budou pronásledovat, dokud nás nedostanou, nebo dokud se nepřesvědčí, že jsme mrtví.“

Nebo dokud nebudou mrtví. Ale to už jsem neříkal nahlas.

„A možná, že nás budou pronásledovat i kvůli poutu krevní msty. Pokud mezi nimi byli příbuzní těch dvou, které jsem zabil. Nevím, co je horší.“

Myšlenka mě znepokojila a najednou jsem neměl stání. Chtěl jsem být co nejdříve pryč.

„Táboříme tady moc dlouho. Vyrážíme ještě dnes a půjdeme tak rychle, jak budeme moci.“

„Půjdeme?“

„Ano. V lese jsou koně zbyteční.“

Po několika týdnech v sedle byla chůze velká změna a první den jsme urazili sotva deset kilometrů, protože jsme se oba cítili příliš unaveni. Druhý den to bylo lepší a od třetího dne jsme postupovali svižným tempem. Annemari se uzavřela do sebe a mluvila, jen když jsem se jí na něco ptal. Občas jsem ji přistihl, že mě zamyšleně pozoruje. Přestože jsem přizpůsoboval tempo jejímu zdravotnímu stavu, museli jsme spěchat a cesta ji vyčerpávala. Po týdnu se zimnice poprvé vrátila. Byl to jen slabý záchvat, ale věděl jsem, že přijdou další. Pokud to šlo, využívali jsme koryt potoků, okrajů močálů, prostě všech míst, kde stopa přetrvá jen krátce. Při přechodu kamenitých území jsme si zacházeli celé kilometry, abychom stopaře co nejvíce zmátli a zdrželi. Bylo však nepravděpodobné, že se jim dokážeme ztratit. Vytrvalí lovci se vrátí i desítky kilometrů k poslední nalezené stopě a potom pročesávají okolí v soustředných kruzích, dokud nenarazí na novou stopu. Nebyl jsem si jistý, jestli nás Varírové skutečně pronásledují, ale neustále jsem se otáčel a kontroloval si záda.

Po čtrnácti dnech se zimnice vrátila v plné síle. Annemari byla sice odolnější než většina mužů a druhý den už dokázala vstát, ale věděl jsem, že až domů nevydrží. Zhubla, vypadala ještě více dětsky, než když jsem ji viděl poprvé. Přinutil jsem ji celý den odpočívat a sám se vydal na obhlídku. Objevil jsem druh stromů, jejichž mladé lýčí se používá jako lék proti horečce. Až do večera jsem šplhal po kmenech a připravoval odvar. Třikrát jsem přitom spadl málem, jednou doopravdy, ale naštěstí se mi nic nestalo. Dlouho do noci jsem přemýšlel o mapě. Jestliže jsme skutečně byli tam, kde jsem si myslel, dokázal bych na hranice daskského hrabství dorazit za čtrnáct dní ostrého pochodu, ale Annemari by to nepřežila. Pokud bychom uhnuli přímo na sever, měli bychom narazit na Aguinu, velkou řeku obtékající pralesní náhorní plošiny. Řeka se posléze vracela na území hrabství ze severozápadu. Jenomže tím bychom si cestu prodloužili nejméně o dalších osm set kilometrů.

„Proč to děláš?“ vyrušila mě ze zamyšlení.

„Prosím?“

Ležela zabalená do všech dek, které jsme měli. V obličeji jí zůstalo tak málo masa, že dobrou polovinu zabíraly velké oči.

„Proč se tak o mě staráš?“

Byla to hloupá otázka a rozčílila mě. Neustálé přemýšlení o varírských bojovnících, kteří nám dýchali na záda, ze mě udělalo popudlivého člověka. Na druhou stranu to bylo poprvé po šesti dnech, kdy promluvila sama od sebe. Počkal jsem, až se uklidním, a po pravdě odpověděl.

„Protože jsem tě koupil.“

„Zaplatil jsi za mě třicet pět zlatých. Kvůli takové směšné sumě nastavuješ krk?“

„Znal jsem spoustu takových, kteří umřeli kvůli pár stříbrňákům. A nezapomeň, že tvůj otec, pokud se dostaneme až k vám, mi zaplatí mnohem víc než pětatřicet zlatých.“

„Kupuješ si často ženy? Myslím na tržišti.“

Nedokázal jsem poznat, jestli si ze mě dělá legraci, nebo svou otázku myslí vážně. Její oči se příliš leskly horečkou. Většinou mi nevadí, když si ze mě někdo občas utahuje, ale ona se trefila přesně do černého.

„Podle toho, kolik mám právě peněz. V poslední době jsem byl na mizině, ale pokud přežijeme,

mělo by se to změnit."

Neodpověděla, jen si mě prohlížela. Dlouhé mlčení přerušilo šustění vysoké trávy. Vyskočil jsem jako pružina, v levačce jsem držel kuši, v pravačce meč. Nedaleko od nás mezi stromy stála laň. Můj prudký pohyb ji poplašil. Stiskl jsem všechny tři spouště současně. Dvě šípky ji minuly, jedna poranila na hlavě a omráčila. Než se stačila vzpamatovat a utéci, vrhl jsem se po ní a nožem ji dorazil. Měl jsem radost. Už dva dny jsem nic neulevil a naše zásoby se značně ztenčily. Rychle jsem ji vyvrhl, stáhl, maso nařezal na kusy a začal opékat. Všiml jsem si, že se na mě Annemari dívá s odporem.

„Je jaro. Určitě má někde mláďata," řekla, otočila se na druhou stranu a předstírala, že spí.

Mlčel jsem, protože bych ji jinak vytřepal z dek a poslal do lesa, ať si tedy uloví něco, co nemá mláďata. Třeba starého grizzlyho. Ta holka se mi příliš snadno dostávala pod kůži, její hloupé poznámky se mě dotýkaly, až mě to samotného překvapovalo.

Druhý den ráno jsme sbalili tábor a dali se opět na pochod. Šli jsme pomalu, drželi jsme se zvířecích stezek, kterých oproti minulým dnům přibýlo. Usuzoval jsem podle toho, že se blížíme k řece. Krátce po poledni jsme narazili na malou říčku. Deset metrů široká a i bez hledání brodu bych ji přešel, aniž bych namočil výstroj. Okolo rostla spousta starých vrb, a to bylo to, co jsem potřeboval.

„Dál poplujeme."

Zastavila se a překvapeně se na mě podívala.

„Kam? Na čem?"

„Tahle říčka se vlévá do Aguiny. Postavím kanoi a poplujeme. Možná nám to bude trvat dva měsíce, možná tři, ale je teprve květen, do zimy času dost. Utečeme Varírům a ty budeš moci odpočívat. Prales je plný zvířat, hlad mít nebudeme. S trochou štěstí to můžeme dokázat."

Otočila se, pohledem přelétla prales, říčku a zase se obrátila ke mně.

„Ano, můžeme to dokázat."

Doufal jsem, že tím byly naše minulé spory zažehnány. V divočině se dá přežít, jen pokud lidé spolupracují. Jestliže si dělají naschvály, dříve či později se jim něco špatného přihodí, a to je jejich konec. Vypadá to jako nesmysl, ale je to skutečnost. V mnoha cestopisech jsem četl o výpravách, které kvůli vnitřním rozbrojům ztroskotaly, a mnoho lidí mi to potvrdilo i osobně.

Dal jsem se ihned do práce. Mluvil jsem o naší cestě, jako by to bylo zajít si do města koupit meloun, ale ve skutečnosti jsem si nebyl příliš jistý. Například jsem nikdy nestavěl kanoi z vrbové kůry. Pouze jsem viděl jednoho starce, jak to učí děti kmene. A také jsem netušil, jak ve skutečnosti tok Aguiny vypadá. Mohly na nás číhat velké peřeje, nepřekonatelné vodopády, nevěděl jsem nic o obyvatelích pralesa. Možná se před námi rozkládalo neobývané území, možná nás čekaly teritoriální války divokých kmenů. Annemari si to pravděpodobně uvědomovala, ale nezmiňovala se o tom.

Do večera se nám podařilo svázat z proutí základ nosné kostry lodě. Před západem slunce jsem si našel pahorek a vyšplhal se na nejvyšší strom. Napodruhé jsem vybral ten správný. Přede mnou se rozkládalo nekonečné zvlněné moře. Občas se ze zelených vln vynořil pták a zase zmizel, vítr šuměl v korunách a ještě víc umocňoval dojem skutečné vodní plochy. Postupně se nad stromy objevovalo více a více černých teček pohybujících se charakteristicky houpavým letem netopýřů, šikmé paprsky nízkého slunce barvil vysoké mraky do červena. Zůstal jsem nahoře, dokud slunce nezapadlo, ale nenašel jsem nejmenší stopu po pronásledovateli. To však neznamenalo, že tam žádní nejsou.

Třetího dne večer jsme spustili kanoi na vodu. Nabírala vodu jako cedník a kdyby dřevo neplavalo, šla by okamžitě ke dnu. Byl jsem unavený a vzteklý. Neřekl jsem nic a šel spát. Ráno, když jsem se s novou zásobou kůry vrátil k říčce, jsem kanoi vyzdvihl na břeh a zjistil, že se většina otvorů zatáhla a do lodi už téměř neteče. Provedli jsme několik posledních oprav a úprav, zrušili tábor a vyrazili.

První den jsme sjížděli říčku a teprve za soumraku jsme dorazili k jejímu vyústění do Aguiny. Utábořili jsme se bez ohně a k večeri sežvýkali jen pár kousků uzeného masa. Ráno nás čekalo překvapení. Na pohled byla Aguina široká řeka, ale její koryto bylo plné balvanů, ozdobených nákrčníky bílé pěny. Tekla rychlostí horské bystřiny a v hlubších místech se točily veliké víry. Napil jsem se. Voda svítila modří, voněla ledem a trnuly z ní zuby. Nádherný obraz, jen mě mrazilo v zádech při představě, že se hodlám svěřit naší chatrné lodi. Annemari byla naprosto okouzlena, zdálo se, že se nemůže dočkat, až vyrazíme. Záviděl jsem jí její dychtivost.

Během tří měsíců jsme se pětkrát převrhli, jednou nám k utopení zbýval poslední pověstný krůček. Z původní kanoe, kterou jsme postavili, nezbyl jediný kousek a postupně jsme vyrobili plavidlo, na které bylo spolehnouti. Každý třetí den jsme odpočívali, doplňovali zásoby a opravovali výstroj. Věřil jsem, že jsme Varírům definitivně utekli, ale přesto jsem se celou dobu vlácel s kuší a opatroval ji jako oko v hlavě. Byla to nebezpečná a namáhavá cesta, ale současně nádherná. Připadal jsem si, jako bych prožíval báseň geniálního básníka. Z mého oblečení toho moc nezbylo a Annemari se musela celá obléci do kůže. Brzy se zotavila ze zimnice a zastala svůj díl práce. Ráda lovila s krátkým javorovým lukem, který jsem pro ni vyrobil, a většinou nosila víc úlovků než já. Dával jsem si pozor, abych to nedal najevo, ale každý den jsem se těšil, až si bude večer rozčesávat dlouhé vlasy. Naučila se pracovat s jehlou, nitěmi a nožem tak dobře, že jí šaty dokonale padly a vypadala jako lesní princezna. Já zůstal věrný stylu věčného trhaná. Spokojil jsem se s tím, že jsem se jednou za tři dny oholil nožem.

Seděl jsem u ohně nedaleko břehu, žvýkal maso s divokou cibulí, Annemari si našívala na límec malinké mušličky, které vylovila z vody. Řeka ztratila většinu své nadmořské výšky, ale stále to ještě nebyl líný veletok. Terén rozbíjel proud ve spoustu nezávislých ramen a člověk se musel mít na pozoru, aby vybral to správné. Toho dne jsme se už několikrát vraceli a teď jsme tábořili u řečiště, které bylo sotva patnáct metrů široké, z toho polovinu zabíraly písčité naplaveniny při krajích. Středem našťěstí protékal značný objem vody, a proto jsem doufal, že se zítra napojíme zpátky do hlavního koryta.

„Jak skutečníš svůj obchod?“ zeptala se.

Dlouho mi trvalo, než jsem si zvykl, že začíná mluvit bez uvození přímo o tom, co se jí honí hlavou. Zabil jsem komára, který se snažil získat trochu mé krve. Poslední dva dny se jich objevovalo více a více.

„Obchod?“ řekl jsem, ale věděl jsem, co má na mysli. Její otec byl možná čestný člověk, alespoň tak o něm mluvila, ale pochyboval jsem, že bude ochoten férově vyjednávat s někým, kdo mu po půl roce přivádí zpět dceru a tvrdí, že ji zachránil. A navíc za to chce peníze a ne málo. Zatím jsem uvažoval o částce dvou tisíc zlatých. Pro něho maličkost, pro mě rok velmi pohodlného života. Za ty peníze bych si mohl pronajmout dům i s mladou hospodyní. Pronajmout? Možná i koupit. Ale ze zkušenosti jsem věděl, že po určité době mě začne pálit dobré bydlo a objevím něco, co bych rád viděl zblízka. A dům bez majitele chátrá. Na druhou stranu mě mrzela představa, že se budu muset rozloučit s Annemari. Líbila se mi její drzost, prostořekost i logika, se kterou mě občas zaháněla do úzkých. Zvykl jsem si na její společnost. Odvrátil jsem pohled od řeky a podíval se na ni. Zjistil jsem, že mě pozoruje. A zase měla ty velké vážné oči, do kterých jsem se nikdy nevydržel dívat moc dlouho. V duchu jsem zvýšil cenu na tři tisíce. Pokud mě má něco mrzet, ať mě něco jiného těší.

„Ubytujeme se v hostinci nedaleko hlavního města, najmu poslíčka, který donese tvému otci zprávu.“

„Neuvěří ti.“

„Pokud ji sama napíšeš?“

„Myslíš si, že mě přinutíš?“ dívala se na mě s výrazem, který říkal: Rybo, zaber na háček, vytáhnu tě z vody a hodím na pánvičku, než řekneš švec. Už jsem si to vyzkoušel a nemyslel jsem, že ji mohu k něčemu nutit.

„Možná tě o to požádám.“

Koutek úst jí zacukal, cítil jsem, že už jsem se skoro chytil a čeká mě těžká a dlouhá slovní přestřelka.

„Nebo poprosím.“

V očích se jí zaleskl smích. Přišla poslední mušličku a ukousla šlachy, která jí sloužila místo nitě.

„To by šlo. Jak dál?“

„Určím místo, kam peníze doručí, a až je dostanu, pustím tě.“

„Budou na tebe číhat.“

„S tím si poradím.“

„Tak nejedná záchránce, připomíná mi to spíš únosce,“ poznamenala nevinně.

„Musím dbát o svou kůži. A jako pseudoúnosce,“ předponu pseudo jsem zdůraznil, „za tebe dostanu víc peněz.“

„A o kolik si řekneš?“ teď byla skutečně zvědavá.

„Čtyři tisíce,“ zvýšil jsem cenu, i když jsem si najednou uvědomil, že mi tohle špičkování bude moc chybět a žádné peníze mi ho nevynahradí. I její rozčesávání mi bude chybět, vůbec celá mi bude chybět.

Usmála se.

„To není špatné, poprvé jsi mi polichotil.“

V očích jí tančily záblesky pobavení.

„Otec rád zaplatí. Myslím, že ty peníze potřebuješ.“

„Na co?“ řekl jsem a v okamžiku, kdy jsem otázku vyslovil, jsem si uvědomil, že jsem se chytil.

„Potřebuješ dům a hodnou ženu, která by se o tebe starala. Už nejsi žádný mladík, stárneš. Budou tě bolet kosti, nedokážeš sežvýkat tuhé maso, spaní na zemi se pro tebe stane utrpením, ozvou se staré rány...”

Pokrčila rameny.

„Však ty dobře víš, o čem mluvím.“

Ty malá bestie, řekl jsem v duchu a nahlas pokračoval: „Měl jsem tě nechat na tom tržišti.“

Potěšeně se zasmála.

Ten večer jsme si oba uvědomili, že naše cesta pomalu končí. Na oslavu jsme uspořádali opulentní večeři, skládající se ze tří chodů. Jako předkrm jsme si dali pstruhy na rožni, které připravila Annemari, potom následovaly kukuřičné placky s brusinkami a houbami a nakonec jsme se dorazili dvěma pořádnými kusy dančí kýty. Po celou dobu jsme vtipkovali a dobírali si jeden druhého. Pocit, že to nejtěžší je za námi, nás oba povznášel jako sklenka dobrého vína. Věděl jsem, že podobnou chvíli už nikdy v životě nemusím zažít, a vychutnával jsem si každý okamžik. Ke spánku jsme se uložili o něco později než obvykle. Už hodně dlouho jsem se necítil tak osamělý. Ležel jsem na písčité pláži a pozoroval hvězdy. Nikdy mě to nepřestane bavit. Různobarevná studená světla na sametovém podkladě noci. Někdy si myslím, že ke mně promlouvají řečí, které nerozumím, jindy bych vsadil poslední zlatku, že to jsou jen malé lucerničky zavěšené v černi. Řeka tiše šuměla, Annemari spala, nebo se tak alespoň tvářila. Ať jsem se snažil sebevíc, mé myšlenky se vždy nakonec točily kolem ní. Čím dříve dostanu peníze, tím lépe, protože ta malá, napůl ještě dětská čarodějnice mě okouzila a pro člověka, jako jsem já, je to ta nejhorší věc, která se mu může přihodit.

Ráno jsem se vzbudil pozdě. Bolelo mě v zádech a opět se připomnělo zranění v boku. Před časem mě probodl jeden příliš rychlý mnich. Annemari už ulovila v řece snídani a teď opékala ryby nad

ohněm. K rozhýbání ztuhlého těla je nejlepší pohyb, proto jsem překonal lenost a rozhodl se, že si zaplavu. Vykročil jsem k vodě. Kus proti proudu se vzneslo hejno čápů. Zaclonil jsem si oči před sluncem a pozoroval je. Jejich mláďata už byla odrostlá, zanedlouho se vydají na dlouhou cestu na jih. Obrátil jsem se zpátky k řece. Proud ke mně přinesl vlnu zakalené vody a osamělý závan ranního vánku náznak štiplavého pachu. Štiplavého pachu potu varířských bojovníků.

„Annemari! Do kanoe! Honem!"

Okamžitě rozeznala naléhavost v mém hlase, nevyptávala se, neprotestovala. Nechala oheň ohněm, chytila luk a běžela k lodi. Já za ní, v jedné ruce meč, v druhé kuši.

„Sedni si! Roztlačím tě a naskočím."

Letmo jsem zkontroloval břehy. Vlevo jsem zahlédl dva, vpravo jednoho. Měli zjizvené tváře a v rukou oštěpy. Na úzkém řečišti by jim neproklouzla ani kačena.

„Zůstaň vzadu a lehni si, jsou na obou stranách."

Hodil jsem do kanoe nůž a tlačil loď do proudu, jak nejrychleji jsem dokázal. Koutkem oka jsem zahlédl první bojovníky, vstupující na naši pláž. Rozhlédla se a rychle se položila na dno.

„Proč to děláš?" zašeptala.

Ležela na dně na zádech, oči měla velké a lesklé.

„Každý rozumný muž si chrání své investice."

Naposled jsem se opřel do kanoe a poslal ji těsně kolem mělčiny u levého břehu, současně jsem jednoruč pozvedl kuši. Kolem prolétl oštěp, ale nevšímal jsem si ho. Šipka zasvištěla vzduchem, bojovník se skácel do vody. Vzal jsem si na mušku druhého. I druhý oštěp mě minul. Báli se, aby jim Annemari neunikla, a příliš spěchali. Už ji nechtěli chytit, chtěli ji zabít. Pravděpodobně ji považovali za mou ženu a prohlásili ji za objekt krevní msty. Klekl jsem si do vody, abych jim poskytl menší cíl, nad hlavou mi proletěl šíp. Varírové jsou obecně špatní lučištníci. Stále jsem držel kuši jednoruč, protože jsem v druhé ruce svíral meč. Varír na levém břehu se napřáhl, viděl jsem, jak v poslední chvíli zaváhal a rozhodl se počkat, až loď připluje blíže. Nízke cíle na vodě se špatně zasahují a on si chtěl být jist. V okamžiku, kdy se mu svaly na ramenou napjaly, jsem ho zasáhl do hrudi. Současně vrhl oštěp muž na pravém břehu, ale minul. Vzápětí skočil do vody, ale nepředpokládal, že je hned u břehu hluboko, a hladina se nad ním zavřela.

„Annemari! Pádluj!" zařval jsem.

Vtom jsem dostal zásah šípem do stehna. Upadl jsem, druhý šíp mě minul. Na břehu jich bylo devět. Vsedě jsem namířil na lučištníka a vystřelil poslední šipku. Uspěchal jsem výstřel a pouze mu roztránil luk. Rozptýlili se po břehu a čekali. Nespěchali. Smířili se s tím, že jim Annemari pro tentokrát unikla, a chtěli dostat alespoň mě. Úderem dlaně jsem zlomil šíp, který pronikl svaem skrz naskrz a překážel mi v pohybu, uchopil jsem meč oběma rukama a vyrazil jim vstříc. Chtěl jsem jich dostat co nejvíce a zlepšit tak Annemariinu šanci. Něco mě udeřilo do břicha, ale stále jsem běžel. Pak jsem zahlédl další pohyb paže s rotačním prakem a svět zmizel.

Probudil jsem se na zemi, v hlavě mi bušilo, ze stehna těsně nad kolenem mi stále trčel opeřený konec šípů, ruce i nohy jsem měl svázané za zády. Sešněrovali mě do tak těsného kozelce, až jsem měl pocit, že má páteř musí každou chvíli prasknout. Byl jsem v bezvědomí celý den, protože se už stmívalo. Varírové seděli u ohně a vzrušeně diskutovali. Pokusil jsem se je poslouchat, ale mluvili příliš rychle a můj otřesený mozek se zatím námaze vzpouzel. Annemari jsem nikde neviděl. Buď jim unikla, nebo ji zabili, ale tomu jsem nevěřil. Pravděpodobně by ji přivedli sem. Znovu jsem se zaposlouchal do jejich hovoru. Dohadovali se, zda mě zabijí, nebo se mě pokusí prodat jako gladiátora do arény. Čtyři soudili, že jsem opravdu dobrý a že by za mé mohli dostat hodně peněz, pět mě chtělo okamžitě zabít. Mezi ně patřil i muž, který mi vyhlásil krevní mstu a nechtěl se spokojit s mým zotročením. Tvrdil, že jsem prý příliš nebezpečný, aby mě dokázali udržet v zajetí. Souhlasil jsem s ním. Nechtěl jsem umřít jako otrok a byl jsem odhodlán utéci. Během dlouhé cesty by se určitě

několik příležitostí našlo. Necítil jsem k nim žádnou zlobu. Určitě to byli silní, stateční a podle svých vlastních zásad čestní muži. Museli být takoví, protože jinak by mě nedokázali stopovat přes čtvrt kontinentu. Obyčejní lumpové mají jen zřídka dostatečnou houževnatost. A přestože jsem ty malé černé zabijáky svým způsobem obdivoval, dal bych všechno za polibek múzy, který by mi napověděl, jak je zabít, nebo jim alespoň utéci. Do bolestí, na které jsem si zvykl, se přidala nová. Něco mě bodalo do zad. Nejprve jsem si myslel, že si velký brouk zkouší kusadla, ale potom jsem pochopil. Někdo se mi velmi neohrabaně snažil přerezat nožem pouta. Annemari! V duchu jsem ji proklet všemi jazyky, které jsem znal. Její hloupý pokus byl předem odsouzen k nezdaru a veškerá má námaha byla zbytečná. Varírové mají smysly jako divoká zvířata. Možná je můžete překvapit ve městě plném lidí, zvuků pachů a myšlenek, ale nikdy je nepřelstíte v divočině. Mnohokrát jsem jejich schopnosti Annemari líčil a ona se přesto vrátila! Náhle se jeden z nich zvedl a přišel mě zkontrolovat. Bezpochyby něco vytušil, možná dokázal podvědomě číst i myšlenky. Čekal jsem, kdy se sehne a vytáhne Annemari ze stínu jako rybář rybu, ale pouze mě obešel, dvakrát výrazně zavěřil a spokojený se vrátil k ohni. Až když mě Annemari několikrát bolestivě bodla do zad a hýždí, pochopil jsem, že se ukrývá v nedalekém houští a začerněný nůž připevnila na dlouhou větev. Nakonec to vzdala a nechala nůž ležet ostřím nahoru těsně za mnou. Za cenu několika hlubokých ran na předloktích a lýtkách se mi podařilo pouta přerezat. Mezitím spor mezi Varíry dospěl k vrcholu a hádali se tak hlasitě, že jsem se odvážil zašeptat:

„Co tady ještě děláš? Uteč!“

Zaslechl jsem něco o investici a potom se odplazila pryč. Na okamžik jsem ucítil pach rybiny. Pravděpodobně se vyválela v bahně, kde se třeli jezdíci, a proto ji Varírové čichem neodhalili. Skutečně chytrá holka. Cvičil jsem se zápěstími i nohama a snažil se obnovit krevní oběh. Chystal jsem se utéci těsně nad ránem, až budou Varírové spát, abych dal Annemari co nejvíce času a současně získal nějaký i pro sebe. Bohužel se dohodli příliš brzy. Uplynula necelá půlhodina a zaslechl jsem od ohniště konečné slovo: Zabijeme ho.

Zvedl se pouze jeden. V jedné ruce držel můj meč, v druhé rodový nůž. Proti ohni jsem ho viděl jen jako siluetu. Ležel jsem, jako bych byl stále svázan do kozelce, ale ve skutečnosti jsem byl napjatý jako ocelová pružina. Věděl jsem, že pokud se rozhodne skoncovat to se mnou mým vlastním mečem, nebude mi to nic platné. I letmý nemířený sek by mě polonahého pořezal natolik, že bych neměl šanci utéci. Zastavil se krok přede mnou. Viděl jsem, jak váhá. Pravděpodobně nikdy podobný meč nedržel. Zkusmo ho potěžkal a zavrtěl hlavou. Zdál se mu příliš dlouhý a neohrabaný. Naštěstí si neuvědomil, jak je čepel ostrá. Nakonec si ke mně dřep, meč položil do trávy a levou ruku mi položil na bradu, aby nahmatal hrdlo. Jeho oči se ještě nestačily přizpůsobit tmě. Vnímал jsem dotyk jeho malé, jako kámen tvrdé dlaně, ostrý kořeněný pach potu, černá kůže se v záři ohně leskla. Palcem našel krkavici, zřejmě mě nechtěl zbytečně trápit.

V okamžiku, kdy pozvedl nůž, jsem bleskurychle sevřel jeho paži v zápěstí, druhou rukou mu hrábl do obličeje aalcem mu vmáčkł oko až do mozku. V mžiku se změnil v hadrovou loutku. Opatrně, abych nevydal nejmenší zvuk, jsem ho položil do trávy. Přesto najednou hovor u ohně ustal a všichni se podívali mým směrem. Cítili smrt stejně jako divoká zvířata. První z nich vystartoval, v každé ruce dlouhý nůž. Sálh jsem po meči, vztyčil se a sekl po něm. Zachránil se pádem na záda, hrot meče ho škrábl přes hrud'. Okamžitě vyskočil jako kočka. Nečekal jsem a vrhl se do houštin. Po deseti skocích jsem si naběhl na větev, ve tmě neviditelnou. Dál jsem neběžel, ale postupoval dlouhými kroky, připraven v každém okamžiku zastavit nebo změnit směr. Slyšel jsem je za sebou a zdálo se mi, že se stále přibližují, ale to možná pracovaly jen mé nervy. Pokaždé, když jsem se pokusil zrychlit, mě terén nebo vegetace důrazně upozornily, že nevidím zdaleka tak dobře jako noční dravci. Několikrát jsem zaslechl bolestný výkřik ve varírštině. Potěšilo mě to.

Nakonec jsem se zřítíl do jámy po vyvráceném stromu. Nic se mi nestalo, ale vzal jsem to jako konečnou výstrahu a zůstal ležet na dně s dlaní položenou na jílcı meče. Słyšel jsem je obcházet kolem, ale stačil sebemenší vánek a šustění stěbel trávy přehlušilo vše ostatní. Abych zamaskoval pach vlastního těla a udělal se ještě neviditelnějším, zasypával jsem se postupně hlínou a tlejícím listím. Nutil jsem se dýchat zhluboka a pravidelně, bál jsem se, aby mě neprozradil tlukot srdce. Noc

byla nekonečně dlouhá, prosycená těžkou vůní humusu a pomalým pohybem půdního hmyzu. Netrpělivě jsem čekal na chvíli, kdy se rozední. Nejprve se v temnotě objevila malá světlejší skvrna. Pochopil jsem, že je to otvor v korunách stromů, kterým vidím světlající nebe. Nesměl jsem vyrazit příliš brzy, protože bych ve tmě nedokázal utíkat, ani příliš pozdě, protože by mě mezitím mohli objevit. Začal jsem si opatrně procvičovat nehybností a ranním chladem ztuhlé svaly. Rána ve stehně pulzovala bolestí. Pravděpodobně se zanítila, ale na to budu myslet až později.

Nedaleko zapraskala větev. Původně jsem chtěl pomalu a opatrně vylézt a nepozorovaně se odplížit, ale nervy mě zradily, nevydržel jsem další čekání. Zvedl jsem se na kolena a začal se drápat nahoru. V okamžiku, kdy jsem se hlavou dostal nad úroveň země, se zavlnilo křoví sotva tři kroky daleko. Zahrabal jsem nohama v syčkém povrchu a vyskočil z vývratu. Slyšel jsem je všude okolo sebe. Rozběhl jsem se. Najednou se přede mnou objevila příkrčená postava. Neměl jsem čas ohnat se mečem, pouze jsem ho odstrčil z cesty a pádil dál. Až po několika krocích jsem si uvědomil, že mě stačil nepříjemně pořezat na ruce.

Zpočátku jsem utíkal tryskem a potom jsem nasadil rychlé vytrvalostní tempo. Každý dobrý běžec dokáže dlouho běžet dvěma různými rychlostmi. Drželi se za mnou. Neslyšel jsem je kvůli hluku, který jsem sám působil, ale věděl jsem, že tam jsou. Soustředil jsem se na terén. Okamžik nepozornosti mohl znamenat vyvrtnutý kotník, vyražený dech, vypíchnuté oko. Četl jsem listy popadané na zemi, odhadoval, kde se skrývají nebezpečně přeložené větve, výmoly, kameny. Věřil jsem, že je brzy setřesu. Mám dlouhé nohy a jednou jsem uštval i chlapa na koni. Po třech hodinách jsem si uvědomil, že jsou blíž, a když jsem riskoval letmé ohlédnutí, spatřil jsem černé postavy míhající se mezi stromy. Dlouhé nohy mi nebyly nic platné. Zjistil jsem, že v každém kopci se na mě o pár metrů dotáhnou. Dokázal jsem svůj náskok získat během ze svahů, ale musel jsem přitom hodně riskovat. Po poledni už jsem nedoufal, že je setřesu. Měl jsem jedinou naději, ale ta byla tak malá a šílená, že jsem se neodvažoval příliš doufat. Od hranic Daskova hrabství mě dělilo dvě stě, dvě stě padesát kilometrů a pokud jsem si pamatoval, hranici v této oblasti tvořil přítok Aguiny. Dvě stě padesát kilometrů? Byl to nesmysl, ale běžel jsem.

Po poledni mi začaly docházet síly. Svaly ve stehnech se proměnily v ohnivý rosol, bolelo mě v kříži, myslel jsem, že každou chvíli vyzvracím plíce. Občas jsem je zahlédl nebo zaslechl. Černé siluety proplétající se pralesem. Začal jsem se sázet sám se sebou, která část těla mě zradí jako první. Tipoval jsem prostřelenou nohu.

K večeru zrychlili. Vyždímal jsem ze sebe poslední zbytky sil a přidal také. Snažili se mě dohnat dříve, než padne noc. Často měnili tempo, pokoušeli se mi nadběhnout a zahnat mě do údolí, kterých jsme míjeli celé desítky. Naštěstí jsem narazil na vyšlapanou zvířecí stezku a držel jsem se jí, i když jsem se tím odchyloval od vytyčeného směru. Slunce zapadlo, běh se stával hazardem. Několikrát jsem si málem polámal nohy v neviditelných výmolech a propadlinách, pochroumané kotníky protestovaly, při skluzu jsem si natáhl lýtkový sval, ale stále jsem se pachtil dál. Musel jsem. Už byla skoro noc, když jsem zaslechl hluk pádu a překvapený výkřik, potom někdo vykřikl ještě jednou, ale slaběji. Zastavil jsem se a naslouchal. Ticho. Pro tento den hon skončil. Možná. Uvědomil jsem si, že ležím na zemi. Chtěl jsem se přikrýt listím a trávou, ale všiml jsem si světlého pruhu na východě. Svítalo. Noc uplynula jako jediný okamžik. Postavil jsem se. Ve ztuhlých kloubech mi skřípalo, zatínal jsem zuby, abych nekřičel bolestí, ale pohyboval jsem se. Kráčel jsem. Zaslechl jsem hluk rozhrabávaného listí. Také vstávali. Přinutil jsem se ke klusu a uvažoval, kolik síly ještě ze svého zmučeného a vyzáblého těla dokážu vyždímat.

V poledne jsem chytil poslední dech. Nic mě nebolelo, běžel jsem lehce a pružně, sotva jsem se dotýkal země. Připadalo mi, že celý můj dosavadní život byl přípravou na tento den, na tyto okamžiky. Slunce svítalo na nebi bez mráčku, les prořídil a občas jsem ucítil závan větříku. Hlavu jsem měl jasnou a lehkou. Na horizontu se objevil val pohon. Hory nebyly vysoké, ale tušil jsem, že dlouhé stoupání rozhodne. Přebíhal jsem rozlehlou mýtinu a když jsem se ohlédl, spatřil jsem za sebou osm mužů. Klusali v řadě za sebou, malí, černí a dokonalí. Pohybovali se úsporným způsobem šelem a v té dokonalosti bylo něco krásného.

Terén se postupně zvedal, ubývalo vegetace i stromů, přibývalo kamenů. Neohlížel jsem se, i když jsem věděl, že se blíží. Už jsem spotřeboval veškerou energii, vnitřní sílu, zbyla ze mě jen prázdná slupka. Přestal jsem vnímat tělo a bojoval pouze s ochromující slabostí. Věděl jsem, že za horami teče hraniční řeka, ale bylo mi to jedno. Svět se změnil v nedokonalou divadelní kulisu, připadalo mi, že jsem jen vymyšlená figurka, jejíž osud určuje někdo jiný. Zdálo se mi správné, že mě dohoní a zabijí. Pokoušel jsem se najít alespoň nějaký důvod, proč bych měl běžet, proč bych se měl trápit a bojovat o život, ale žádný jsem nenacházel. Obrátil jsem se k filosofii a snažil se zjistit, zda bude lepší žít, nebo na místě zemřít. Odpověď zněla - zemřít. Ještě chvíli jsem vzdoroval a nakonec jsem se vzdal a zastavil se. Čekal jsem na ně na vrcholu dlouhého hřebene a pode mnou se otevíral daleký výhled na lesklou modrou stužku, klikatící se podél hranice lesa.

A najednou jsem zase běžel. Něco uvnitř, až v samotné animální hlubině duše, rozhodlo za mě. Využíval jsem sklonu svahu k co nejdelším skokům, v uších mi hučelo od změny tlaku, jak jsem rychle ztrácel výšku. Byli za mnou. Malé černé skvrny na úbočí hory. Začal jsem mít halucinace. Zdálo se mi, že se stromy mění ve zvířata, kameny v lidi a všichni mě honí. Snažil jsem se jim utéci, ale bylo to marné. Najednou mi pod nohama začvachtala voda. Bořil jsem se do bahna až po kolena. Můj náskok se rychle zkrátil, opět mi dýchali na záda. Konečně jsem překonal mělký pobřežní pás a ponořil se do vody. Proud nebyl rychlý, ale stejně mě strhával. Vzdáleně jsem si uvědomoval, že někde blízko je Aguina a pokud mě proud snese až do ní, bude to můj konec. Soustředil jsem se na protější břeh, tam byla má záchrana, můj život.

V okamžiku, kdy jsem začal polykat vodu, jsem pod nohama ucítil zem. Přebrodil jsem se dalším pásem bahna a vysokého rákosí a vstoupil do vysoké zelené trávy. O kus dál před sebou jsem mlhavě rozeznával osikový hájek. Nejistě jsem se potácel vpřed. Přežil jsem, utekl jsem jim. Necítil jsem radost, pouze jakousi úlevu, že jsem se zbavil náročné povinnosti.

Došel jsem až k prvním stromům a otočil se. Osm mužů se právě vynořilo z rákosí. Sem nesmíte! Tady je civilizovaná země, žádný prales, křičel jsem, ale z mého hrdla vycházelo jen chroptění. Dál už jsem nemohl. Celou mysl jsem upnul k tomu, abych se dostal až sem, a když je nezastavila ani řeka, definitivně jsem se vzdal. Věděl jsem, že až přijdou, nechám se bez odporu zabít. Zlomili mě svou houževnatostí a vytrvalostí.

Najednou jsem vycítil přítomnost dalších lidí. Z houštin se vynořili muži v uniformách, za nimi se objevili jezdci na koních. Projeli kolem mě a zůstali stát v řadě před Varíry. Ti se v mžiku rozplynuli v trávě. Přistoupil ke mně muž s důstojnickým označením na rukávu.

„Kapitán Valer, důstojník jeho excelence, hraběte Ďáska," představil se.

Byl vysoký, mohutný v ramenou a pohledný. Uniforma mu dokonale seděla.

Místo odpovědi jsem jen zachrčel.

„Mám rozkaz zabránit těm mužům," ukázal směrem, kde ještě před chvílí stáli Varírové, „vstoupit na naše území."

Celý život jsem před nikým neukazoval svou slabost. Ted' mi to pomohlo vyždímat ze sebe poslední zbytek síly.

„V okamžiku, kdy se otočíte k odjezdu, potáhnou se za námi jako stín. Chtějí mě a nic je od toho neodradí."

Musel jsem se soustředit, abych vůbec dokázal artikulovat. Vlastní hlas jsem nepoznával - jako by promluvil stařec na smrtelné posteli.

„Potom je musím zabít," řekl suše Valer.

Kývl na své muže a jednotka se ve volné rojnici dala do pohybu. Uprostřed pěšáci, za nimi lučištníci, po stranách jezdci.

„Ztratíte mnoho mužů, počkejte okamžik," řekl jsem.

Změřil si mě krátkým pohledem.

„Co navrhuje?“

Uvědomoval jsem si, že bych Varírům tentokrát asi unikl, ale nevěřil jsem, že by vojáci dokázali zabít všechny. A i kdyby se zachránil jen jeden, byl by ke mně vázán krevní mstou místo zemřelého druhá a pronásledoval by mě až do konce. A já už jsem neměl sílu vzdorovat jejich nelidské, zvířecí houževnatosti. Stál bych proti celému kmeni, neměl bych chvíli klidu a dříve nebo později by mě dostali. Navíc tady byla ještě Annemari, kterou jsem do toho zatáhl.

„Zkusím vyjednávat.“

Těžkým krokem jsem prošel linií vojáků a pokračoval třicet metrů před ně. Varírové mohli být kdekoliv. Vysoká tráva pro ně byla jako moře.

„Hej!“ zakřičel jsem ve varírštině. „Vyrovnějme dluhy! Každého, komu dlužím krev, vyzývám na souboj!“

Pokud jde o souboj řešící krevní mstu, bojují podle varírských zvyků jen přímí zúčastnění. Neznal jsem však jejich příbuzenské svazky, a kdyby se všichni prohlásili za bratry mužů, které jsem zabil, nemohl bych říci ani popel a musel bych jim čelit jeden proti osmi. Nebo mohli říci, že nejsem členem kmene a nevztahují se na mě jejich zákony a nuž do zad je pro mě tak akorát. Annemari by pak zřejmě nechali na pokoji.

Tráva se zavlnila, ze zeleně se vynořilo osm mužů. Jeden z nich, se šrámem přes nahou hrud', mávl rukou a zastavil je.

„Já jsem Vazgův bratr! Dlužíš mi za jeho krev!“

Jeho společníci postoupili o krok, v rukou náhle drželi nože.

„Já jediný!“

Na krátký okamžik jsem v jejich černých tvářích rozpoznal překvapení.

„Tento souboj vyrovná náš dluh!“

Před chvílí bych nedokázal pozvednout meč, ale teď jsem načerpal trochu sil a byl jsem připraven. V souboji jeden proti jednomu, meč proti noži, neměl šanci a musel to zatraceně dobře vědět. Ostatní Varírové se kolem nás rozestavili do půlkruhu. Valer pochopil, co se děje, nechal stát vojáky na jejich místech a sám přišel se třemi muži.

Pozoroval jsem svého protivníka. Byl vyčerpaný, možná ne tolik jako já, ale dvoudenní závod se na něm podepsal. Viděl jsem mu to ve tváři, v očích, v pohybech. Mně se trásla kolena a nebyl jsem si jistý, jestli mě nohy v poslední chvíli nezradí. Zjizvenec ze mě nespouštěl oči, zjevně mě odhadoval. Byl o půl metru menší než já a o dobrých čtyřicet kilo lehčí, ale přesto jsem na něm neobjevil nejmenší stopu strachu.

„Nikdy jsem nepotkal bílého člověka, jako jsi ty. Možná nejsi člověk, ale vlk. Možná máš jen špatnou barvu kůže, ale na černého z džungle jsi zase moc velký.“

Mlčel jsem. Netušil jsem, kam svým proslovem míří. Líbil se mi. Byl odvážný a hrdý, ale věděl jsem, že udělám všechno, abych ho zabil a sám přežil. Bude-li to nutné, prokousnu mu hrdlo, vyškrábu oči, rozdrtím varlata.

„Byl bych hrdý, kdybych měl takového muže v rodě,“ řekl důrazně.

Rozsvítilo se mi.

„I já bych považoval za čest, mít bratra, jako jsi ty. Vytrvalého jako vlk, silného jako puma, mazanějšího než liška.“

Jizvy v jeho tváři se pohnuly, pochopil jsem, že se směje. Řízl se do předloktí a podal mi nůž. Napodobil jsem ho, naše krev se smísila ve starém rituálu. Stali jsme se pokrevními bratry a mezi

příbuznými se krvavé vendety nedrží.

„Vždycky tě poznám," řekl a najednou jsem věděl, že já jeho taky.

Přikývl jsem. Bez dalších slov se otočili a zmizeli v rákosí, jako by tu nikdy nebyli.

Bez varování se mi podlomila kolena. Ležel jsem na zemi a nezadržitelně jsem usínal.

Stál jsem na terase a opíral se o kamenné zábradlí. Hlazená žula na dotyk studila. Hodinu po půlnoci ve městě svítilo pár posledních světel. Předě mnou na čtecím stojanu ležela kniha, na servírovacím stolku stála číše vína. Bylo to výborné víno, vonělo létem a oříšky. Už jsem byl Ďáskovým hostem čtyři týdny, z toho tři jsem strávil v posteli ve společnosti lékařů a ranhojičů. Podle toho, jak se o mě starali, jsem byl váženým hostem, téměř by se dalo říci rodinným přítelem. Postupně jsem se dozvěděl, jak se to stalo, že na mě na hranicích čekali vojáci. Poté, co mi Annemari přerežala pouta, se vrátila zpátky k řece a pádlovala noc a den jako o závod. Naštěstí pro mě potkala vojenský oddíl, který právě kontroloval pohraničí hrabství. Důstojníci ji poznali, kupodivu ji i poslechli, a obsadili hranici přesně podle jejích pokynů, čímž mi zachránili krk. Skutečně skvělé děvče.

Na terasu přišel sloužící a zeptal se, zda něco nepotřebuji. Poslal jsem ho spát. Věděl jsem, že na stole ve studijním salónku nechá plnou láhev a něco dobrého k zakousnutí. Nechtělo se mi do postele, vychutnával jsem okamžiky pohody a luxusu. Potřeboval jsem to. Annemari jsem viděl jen jednou, před třemi dny při oficiální recepci. V dokonalých šatech ověšená šperky ničím nepřipomínala holku, kterou jsem znal. Potom jsem si dával pozor, abych ji nikde nepotkal. Dnes jsem od ní dostal dopis, ale neotevřel jsem ho.

Vycítil jsem, že na terasu někdo vchází, drive, než jsem ho uviděl nebo uslyšel. Varírové mě poznamenali na celý život, donutili mě sáhnout až na dno, až tam, kde jsem si myslel, že není už nic. V šeru jsem poznal Ďásku. Na hraběte to byl překvapivě dobrý chlap. Něco přes šedesát, šedé vlasy, tvář vrásčitou, že byste na ní mohli strouhat jablka, tužší než nevydělaná kůže a rovný jako meč.

„Nespíte?"

„Ne, pane. Vychutnávám vaše víno a vyhlídku."

„Vyhlídku? V noci?"

„Ano, pane. Vyhlídku na noční nebe a spící město."

„Ano."

Naplnil jsem sklenici, kterou tady sloužící nechal pro strýčka příhodu, a podal mu ji. Nevykládal jsem mu, že jsem Annemari koupil na trhu a chtěl mu ji zpátky prodat. Přidržel jsem se historky, že jsem v ní poznal jeho dceru a rozhodl se jí pomoci. O penězích jsem nemluvil. Potom, co mi Annemari dvakrát zachránila život, jsem ani žádné nechtěl.

„Annemari mě požádala, abych vám předal tohle."

Podal mi tuhý papír. Elegantním rukopisem na něm bylo napsáno: Pozítří slavím narozeniny. Patnácté narozeniny. Napsala jsem to i do dopisu, ale pro jistotu ti to připomínám. Doufám, že přijdeš.

„Hodně mi připomíná mou ženu," řekl Dask bez souvislosti, „jako by jí z oka vypadla."

Napil jsem se.

„Pak se vám musí hodně stýskat."

„Ano."

„Annemari mi důvěřuje a nemá přede mnou žádná tajemství. Zatím."

Začínal jsem tušit, kam starý hrabě míří.

„Zúčastníte se oslavy?"

Dopil jsem a zhluboka se nadechl.

„Ne. Myslím, že je nejvyšší čas vyrazit. Chtěl bych se podívat do Dubiniónského kañonu. Slyšel jsem, že tam jsou zříceniny starého města, vytesaného ve skalách. I ve vaší knihovně jsem o tom našel zmínku.“

Hrabě přikývl a dolil mi.

„Myslel jsem si to. Ve stáji si vyberte, kolik koní potřebujete, stájník má pro vás připravenou výstroj. Ve dvou sedlových brašnách jsou drahokamy za čtyři tisíce zlatých, k tomu nějaké peníze na výdaje. Ve zlatě by se vám to špatně vezlo.“

„Jste praktický muž,“ řekl jsem.

„Musím být.“

„Sbohem, pane,“ rozloučil jsem se.

„Nashledanou.“

Vyjel jsem za svítání. Vybral jsem si tři dobré koně, na jednoho naložil potraviny, na druhého drahokamy a výstroj. Plánoval jsem, že se po cestě zastavím v Riugu, městském státě, který sousedil s Daskovým hrabstvím, a koupím tam menší farmu. Zkusím vybrat nějakého chudého, ale čestného chlapa, a pronajmu mu ji na pět let za podíl na zisku. Koně se loudali parkem, ani jsem je moc nepopoháněl. Slunce barvilo obzor, písek skřípěl pod kopyty, na listech se leskly kapky rosy. Seděl jsem v sedle zamyšleně a nevšímal si okolí. Trochu jsem sebou škubl, když se shora ozvalo: „Odjíždíš, Oškliváku?“

Seděla na akvaduktu nad cestou oblečená v loveckých kalhotách a kožené vestě a komíhala nohama jako malá holka. Ve světle prvních slunečních paprsků se její vlasy zdály úplně rezavé, ale nikdo už o ní nemohl říci, že je malá holka. I když malá byla pořád.

„Ošklivák? To mám být já?“

„Pálí ti to hned poránu. Ano, jsi to ty. Nikdy jsi mi neřekl své jméno.“

Kůň se sám zastavil.

„Ošklivák je pro mě docela dobré.“

„Jak chceš. Četl jsi můj dopis?“

„Ne.“

„Vrať mi ho.“

„Ne.“

„Jsi všivák.“

„Ano.“

Odmlčela se. Chvilí jsem si ji prohlížel a potom raději uhnul očima.

„Oškliváku,“ převalovala slovo na jazyku, jako by ho ochutnávala.

„Počkám dva roky. Za dva roky přesně v tento den budu slavit sedmnácté narozeniny a oficiálně se při té příležitosti zasnoubím.“

„Plánuješ dlouho dopředu.“

„Já ne. To otec. Říká, že zanedlouho bude starý, a chce, abych měla manžela. Dal mi ještě dva roky.“

„Moudrý člověk. A jaké máš pro nejbližší dobu plány?“

„Slyšels. Vyrazím do velkého světa poznat víc mladých mužů. A bych měla z čeho vybírat a

nespokojila se s prvním, na kterého narazím."

„Myslím, že to je to nejchytřejší, co může mladá dáma udělat."

Přikývla, ale nevypadala, že by jí to bylo dvakrát po chuti.

Díval jsem se na ni a bolestně si uvědomoval každý svůj rok. Byl jsem skoro třikrát tak starý. Kůň zafřkal a netrpělivě přešlápl. Ušklíbla se, jako by mi četla myšlenky.

„Kde budeš dnes spát?"

„Na cestě."

„Stárneš, Oškliváku. Zima a vlhko ti už nesvědčí, ozvou se staré rány, nic nebude jako dřív. Tri týdny ses válel v posteli, než ses dal dohromady. Vsadím se, že před deseti lety bys byl v pořádku za týden a před dvaceti bys doktora ani nepotřeboval."

Bestie v rouše beránčím.

„Opravdu jsem tě měl nechat stát na tom tržišti, bylo by mi teď mnohem lépe."

„Možná."

Pobídl jsem koně.

„Sbohem, Annemari."

„Můj otec ti dal čtyři tisíce v kamenech. Ukradla jsem ti jeden malý smaragd v ceně pětatřiceti zlatých. Pamatuj, že moudří muži si své investice hlídají."

Toho dne mě cesta netěšila. Večer jsem se zabalil do dek a vzbudil se zimou ještě před rozbřeskem. Námrazou zkřehlé listí chrastilo při každém pohybu, drkotal jsem zuby. Babí léto skončilo nečekaně náhle. Ke všemu se k ránu ještě zataáhlo a začalo drobně pršet. Když jsem se škrábal do sedla, píchlo mě ve stehně, jako by se rána zahojila teprve včera.